

13th May 1954]

[Sri C. Subramaniam]

As far as the Government are concerned, they have no objection to this matter being discussed. In view of the representations made to me, under rule 22 (3) of the Madras Assembly Rules, I move—

'That the resolution in the supplemental agenda relating to Indians in Ceylon be taken up first.' "

MR. SPEAKER :—" The question is—

'That the resolution in the supplemental agenda relating to Indians in Ceylon be taken up first.' "

The motion was put and carried.

IV.—NON-OFFICIAL BUSINESS.

Resolution.

CONDITION OF CEYLON NATIONALS OF INDIAN ORIGIN.

MR. SPEAKER :—" How many hours should I allot for this debate? "

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Three hours, Sir."

SRI S. RAMALINGAM :—" Mr. Speaker, Sir, I move—

'That this House requests the Government to convey to the Government of India its grave concern at the growing deterioration of the conditions of Ceylon Nationals of Indian origin after the signing of the Indo-Ceylon agreement and to take necessary steps to arrest the worsening situation and to improve the lot of such Ceylon Nationals of Indian origin.' "

SRI K. P. GOPALAN :—" I second the motion, Sir."

MR. SPEAKER :—" Motion moved—

'That this House requests the Government to convey to the Government of India its grave concern at the growing deterioration of the conditions of Ceylon Nationals of Indian origin after the signing of the Indo-Ceylon agreement and to take necessary steps to arrest the worsening situation and to improve the lot of such Ceylon Nationals of Indian origin.'

" The Hon. Minister will reply to the debate at about 12 noon."

SRI S. RAMALINGAM :—" கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இதைப் பற்றி இன்று பூராவும் விவாதிக்கலாமென்று நினைக்கிறேன் ! "

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, we have already agreed that the one-hour discussion on Homœopathy should start at 12 noon."

MR. SPEAKER :—" We are not going to take it up to-day. The debate has been postponed to some other day. The House will be informed later about the exact date and time of the debate."

SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—" Sir, since this resolution has been added as a supplemental resolution, permission may be given to give notice of amendments to this resolution."

MR. SPEAKER :—" Within 15 minutes the hon. Members can send in amendments."

[13th May 1954]

* SRI S. RAMALINGAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நம் இந்தியப் பிரதம மந்திரி கனம் பண்டித நேரு அவர்களுக்கும், சிலோன் பிரதம மந்திரி ஸ்ரீ ஜான் கொத்தலவாலா அவர்களுக்கும் இடையே சென்ற மாதம் நடந்த ஒப்பந்தத்தை சபையின் கவனத்திற்கு நான் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். நமது இந்திய சர்க்காரின் சார்பில் இந்திய ஜனது பதியும், சிலோன் சார்பில் கவர்னர் ஜெனரல் அவர்களும் அதில் கையெழுத்திட்டார்கள். அந்த ஒப்பந்தத்திலுள்ள முக்கியமான ஷரத்துக்களில், இந்தியர்கள் இலங்கையை தன் நாடாகவே எண்ணி அதில் இருக்க விரும்பினார்களேயானால் அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதியும், உரிமையும் வழங்கப்படவேண்டுமென்பது ஒன்று. அந்த அடிப்படையிலான உரிமையை வழங்குவதற்கு இரண்டு சர்க்காரும் எந்தவகையில் தீவிரமாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமோ அந்த வகையில் நடவடிக்கையை எடுக்க முயற்சிகள் செய்யப்படுவேண்டுமென்றும், அடுத்தபடியாக சிலோனை தங்கள் தாய் நாடாகக் கருதுபவர்களாக இருந்தால் அங்கி இருக்கும் வரையில் அவர்களுக்குக் குடியிருப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. மூன்றாவதாக கள்ளக் கடத்தலை இரண்டு சர்க்காரும் தடுப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஒப்பந்தத்தை நம் சர்க்காரும், அந்த இலங்கை சர்க்காரும் செய்துகொண்டார்கள். அந்தமாதிரியான ஒப்பந்தத்தை செய்து கொள்ளும் போதே ‘இதனால் அங்கேயுள்ள இந்தியர்களுக்கு எந்தவிதமான நன்மையும் உண்டாகாது. அதற்குமாறாக பலவிதமான தீமைகளை உண்டாவதற்கு வசதியாக இருக்கும்,’ என்று இந்திய சிலோன் காங்கிரஸ் அறிவித்தது; அறிக்கை விட்டது. அதேபோல அங்கேயுள்ள இந்தியர்களின் கஷ்டங்கள் தீர்க்கப்படுவதற்குப் பதிலாக மீண்டும் அவர்களுக்குத் தொந்தரவே உண்டாகியிருக்கிறது. அன்றைக்கே நம் சென்னைப் பத்திரிகைகளும், குறிப்பாக ஹிந்துப் பத்திரிகை தனது தலைவங்கத்தில் இந்த மாதிரியான ஒப்பந்தம் பெரிய அளவிற்கு எந்தவிதமான நன்மையையும் உண்டாக்காது என்று அதை ஆட்சேபித்திருக்கிறார்கள். அவைகள் எல்லாவற்றையும் உண்மையாக்குவதென்பதால் அந்த ஒப்பந்தம் கையெழுத்தான பிற்பாடு இன்றைக்கு அங்கே ஏற்பட்டிருக்கின்ற நிலைமை ரொம்பவும் பரிதாபகமானதாக இருக்கிறது. அந்த ஒப்பந்தத்தின் முக்கியமான ஷரத்துக்கள் எதையும் சிலோன் அரசாங்கம் அமுலாக்காமல் அங்குள்ள இந்தியர்களின் மீது பழிவாங்கும் நோக்கத்தோடு பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளது. ஷரத்து ஒன்றில் கண்டுள்ளபடி அங்குள்ள இந்தியர்களுக்குப் பிரஜா உரிமை வழங்குவதற்குப் பதிலாக, அங்கேயுள்ள இந்தியர்களை எப்படியாவது இந்தியாவுக்கு விரட்டிவிடவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு சில வருந்தத்தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக அங்கேயுள்ள இந்தியர்கள் தாங்களாகவே அவ்விடத்தை விட்டு இந்தியாவிற்கு வந்துவிடவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அவர்களுக்கு வழங்கியிருந்த ரேஷன் கார்டை புதுப்பிக்க முடியாது என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். புதிய ரேஷன் கார்டுகள் வழங்கப்படாமல் மறுக்கப்படுகின்றன. இந்த மாதிரியாக அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு கிடைக்காமல் செய்துவிட்டால் அவர்கள் தாங்களாகவே நம்முடைய தேசத்திற்கு வருவதைத் தவிர வேறுவழி எதுவும் இருக்காது என்றே இத்தகைய நெருக்கடியை உண்டு பண்ணியிருக்கிறார்கள். அதுவும் அந்த ஒப்பந்தம் கையெழுத்தான பிறகு இந்தமாதிரியாக இலங்கை சர்க்கார் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் பாதிக்கப்படுகின்றவர்கள் நம் ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த மக்கள்தான். ஆகவே நம் சர்க்கார் இந்தப் புதிய நெருக்கடியைச் சமாளிப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை உடனே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதாக இந்திய சர்க்காருக்குச் சிபார்சு செய்து இந்திய சர்க்காரும், இலங்கை சர்க்காருக்கு அறிவித்து உடனே இதைச் சுமுகமாகத் தீர்க்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். சிலோனில் நிறையத் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். மலையாளிகளும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பல பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே அங்கே குடியேறியவர்கள். அந்தப் பிரதேசத்தை தங்கள் சொந்த நாடாகவே கருதி அங்கேயிருந்த காடுகளையும், மேடுகளையும் நல்ல வீளை நிலங்களாக மாற்றியிருக்கிறார்கள். இவர்களின் உழைப்பால் தான், அங்கேயுள்ள பல தேயிலை, காப்பி, ரப்பர் தோட்டங்கள் செழுமையாக வளர்ந்திருக்கின்றன. இவர்களது

13th May 1954]

[Sri S. Ramalingam]

ரத்தமும், வியர்வையும், அந்தத் தோட்டத்திலே சிந்தியிருக்கின்றன. அப்படி அந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட்டவர்களுக்கு அந்த நாட்டில் வாழ உரிமையில்கூடியென்று சொல்வது கொஞ்சம் கூட சரியான தல்ல. அவர்களுக்கு அடிப்படையான உரிமையாகிய பிரஜா உரிமையாவது முதலில் வழங்கப்பட்டாக வேண்டும். இதற்கு விரோதமாக அங்கேயுள்ள சிங்களர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி அங்கேயுள்ள தமிழர்களுக்கும், சிங்களர்களுக்கும் சண்டை மூட்டி விடுவது சரியல்ல என்பதே என் அபிப்பிராயம். இந்திய சர்க்காரும், சிலோன் சர்க்காரும் மீண்டும் இவ்விஷயத்தைப் பரிசீலனை செய்து அங்கே வாழும் இந்தியர்களுக்குப் பிரஜா உரிமை வழங்க தக்க நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்திய சர்க்காரை நம் சர்க்கார் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்குத் தான் நான் என்னுடைய தீர்மானத்தைப் பிரேரிக்கிறேன். இதை எல்லோரும் ஆதரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

(At this stage, the Deputy Speaker occupied the Chair.)

* SRI M. P. SUBRAMANYAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நண்பர் ஸ்ரீ ராமலிங்கம் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடிய உத்தியோகப்பற்றற்ற தீர்மானத்தை முழுமனதோடு ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டிலிருந்து சென்ற தமிழர்கள் இன்றைக்கு சிலோனில் பெரும்பகுதியாக இருக்கிறார்கள். சிலோன் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் நடவடிக்கையால் குறைந்தது 6 லட்சம் தமிழர்களுக்கு மேல் அவ்விடத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படலாமென்று நாம் எல்லோரும் பத்திரிகையில் பார்க்கிறோம். அவர்கள் இந்தியாவின் தென் பகுதியிலிருந்து பல பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பேயே அங்கே போய் குடியேறியவர்கள். அந்த நாட்டின் வளப்பத்திற்காகப் பாடுபட்டவர்கள். அவர்களின் உழைப்பினால் முன்னேறிய அந்த நாட்டில், அவர்களின் உழைப்பினால் வளம்பெற்ற அந்த நாட்டில் இன்றைக்கு அவர்கள் வாழ்வதற்கு அடிப்படையான பிரஜா உரிமை அவர்களுக்கு மறுக்கப் படுகிறது. அண்மையில் இந்திய சர்க்காருக்கும், சிலோன் சர்க்காருக்கும் நடந்த ஒப்பந்தத்தில் அனேக குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்று சிலோன் இந்திய காங்கிரஸ் மக்களாலும், பிரபல பத்திரிகைகளாலும் கண்டிக்கப் பட்டபோதிலும் கூட மத்திய சர்க்கார் அதை எட்சியம் செய்யாது அந்த ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொண்டது மொழிபவம் வருந்தத்தக்கதாகும். சிலோனில் வாழ்கின்ற இந்திய மக்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்கள். அதிலும் தமிழர்கள் மிக அதிகமான பேர்கள். அப்படியிருக்கும்போது மத்திய சர்க்கார் இவ்விஷயத்தில் சென்னை ராஜ்யத்தை அலட்சியப்படுத்தும் முறையில் இந்த ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளும்போது சென்னை ராஜ்யத்தைக் கலந்து கொள்ளாததும் ரொம்பவும் கண்டிக்கத்தக்கதாகும். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறதென்றால் வடநாட்டாரின் அதிகக் அதிகமுடைய மத்திய சர்க்கார் தென்னாட்டை, தென்னாடு மக்களை, அலட்சியம் செய்கிறார்கள். பாகிஸ்தானுக்கும், அமெரிக்காவுக்கும் ஒப்பந்தம் நடந்தால் அது அவர்கள் இந்தியப் பிரதம மந்திரி அவர்களுக்குப் பிரமாதமான விஷயமாகத் தெரிகிறது. இந்தோசீனாவுக்கு பிரான்சு படை அனுப்புகிறதென்றால் அது அவர்களுக்குப் பிரமாதமான விஷயமாகத் தெரிகிறது. அதேபோல ஐரோப்பாவில் நடப்பதும், அமெரிக்காவில் நடப்பதும், ஆசியாவின் கிழக்குக் கோடியில் நடப்பதும் தான் அவர்களுக்கு முக்கியமானதே தவிர 6 லட்சம் தமிழர்களின் வாழ்வு சிலோனில் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கிறதென்றால் அதை அவர்கள் ஓர் அவசரமான காரியமாகவே கருதவில்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“On a point of order, Sir. I do not think that it will be proper for the hon. Gentleman to refer to the foreign policy of the Government of India in the terms in which he is referring to now. I would request him to be moderate in the expression of his opinion even if he is dissatisfied with the policy pursued. After all, the Prime Minister of India is

[13th May 1954

SRI M. P. SUBRAMANYAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் இந்திய சர்க்காரின் அயல் நாட்டு விஷயத்தைப்பற்றி பேசுவது சரியல்ல என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு சபை முன் விவாதத்தில் இருக்கும் பிரச்சனையே அயல்நாடு சம்பந்தப்பட்டது தான். அந்த நாட்டில் எழுந்துள்ள பிரச்சனையும் இந்தியா சர்க்காரின் செயலினால் உண்டானதுதான். ஆகவே நம் ராஜ்யத்தை சேர்த்து ஒருவாரியான தமிழர்களைப் பாதிக்கும். சிலோன் பிரச்சனையைப்பற்றி நாம் விவாதிக்கும்போது, இவ்விஷயத்தில் இந்திய சர்க்கார் கையாளும் அயல்நாட்டு கொள்கையின் விளைவையும் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வராமல் இருக்க முடியாது என்பதை கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் உணரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI M. P. SUBRAMANYAM:—“ இவ்விஷயம் தென்னாடு சம்பந்தப் பட்டதினால்தான் இதில் மத்திய அரசாங்கம் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை யென்பது தமிழ்நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலோரின் அபிப்பிராயம். குறிப்பாக அதற்காகவேதான் திராவிட நாடு வேண்டுமென்று நாங்கள் பல நாட்களாகக் கிளர்ச்சிசெய்து வருகிறோம். மத்திய சர்க்கார் சிலோன் சர்க்காரோடு இந்த ஒப்பந்தத்தை செய்து கொள்ளும்போது நம் ராஜ்ய சர்க்காரையும் கலந்து ஆலோசித்திருக்கவேண்டியது முக்கியமானதாகும். அப்படி எதுவும் செய்யாததில் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமையைப்பற்றி நாம் ஆராய்ச்சி செய்யும்போது, எந்த வகையில் சிலோனில் வாழும் மக்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று யோசனை சொல்லும்போது அவர்கள் எந்தமாதிரியாக நடந்துகொண்டார்கள், எதனால் இந்தத் தீமை ஏற்பட்டது என்பதையும் ஆராய்ச்சி செய்து இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கவேண்டிய அவசியம் நேரிடுகிறது என்பதை சபைக்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆகையால்தான் திராவிட நாட்டு இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—சிலோனில் வாழும் இந்திய மக்களில் பெரும்பாலோர் திராவிடர்கள் சிலோனில் இன்றைக்கு தமிழர்களின் நிலைமை மோசமாகியிருப்பதன் காரணமாகத்தான் இந்திய சர்க்கார் இதைப்பற்றி அக்கறையோடு எந்த விதமான நடவடிக்கையையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆகையால்தான் வடநாட்டுப் பிடியிலிருந்து தென்னாடு விபடவேண்டும். தென்னாடு தனித் திராவிட நாடாக இயங்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் சிலோனில் வாழும் இந்தியர் பிரச்சனையை அனுதாபத்தோடு கவனித்துத் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்ய முடியும்—ஆகவே இலங்கை வாழ் இந்தியர் பிரச்சனையை ஆதரிக்கும் எல்லோரும் தனித் திராவிடம் அமையவேண்டிய முயற்சியையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI R. KRISHNAN :—“ ഡിപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ, സർ, സിദ്ധാണിലെ ജന്തുക്കളുടെ പ്രശ്നം തമിഴ് നാട്ടിന്റെ മാത്രമല്ല നൈക്ക ഇന്ത്യയുടെ ആകെത്തന്നെ ഒരു സജീവ പ്രശ്നമാണ്. മലബാറിൽ ആയിരക്കണക്കിനുള്ള കുടുംബങ്ങൾ സിദ്ധാണിനെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുന്നുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചും പൊന്നാനി രാജകുടുംബ വിവിധജാതിമതസ്ഥരായ ഒരു വലിയ വിഭാഗം ജനങ്ങൾ അവരുടെ നിത്യജീവിതത്തിനു സഹായിക പുരാഗതികൾ സിദ്ധാണിലുള്ള അവരുടെ ആളുകളെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. സിദ്ധാൺ ഗവണ്മെന്റിന്റെ പുതിയ നയത്തിന്റെ ഫലമായി ആയിരക്കണ

[Sri R. Krishnan]

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Deputy Speaker, in regard to the problem of Ceylon Nationals of Indian origin, we are in a very delicate and difficult situation. We are in a difficult situation because the persons affected are mainly South Indians and citizens of this State. When I say this, I do not mean to make any distinction between a North Indian and a South Indian. The situation is delicate because the remedy is not in our hands. As we all know, this is not a problem of recent origin. However, it has been accentuated everyday after India and Ceylon became independent in spite of the fact that we are members of the Commonwealth. How this House feels strongly on this issue has been communicated to the Central Government more than once. It was on another occasion that a similar resolution sponsored by the Government was adopted by this House unanimously and I believe copies of not only that resolution but the whole proceedings connected therewith were transmitted to the Central Government. Of course, we know that the Central Government are quite alive to the issues that are before us. However, the results, as far as we are concerned, have not been encouraging. As a result of every talk and every agreement that has been reached between our Government and the Ceylon Government, the condition of these poor inhabitants has been deteriorating. We clamoured that one agreement was not satisfactory to us and wanted its defects to be removed. But subsequent agreements only impose more and more liabilities and hardships upon these people. It was thought when the Citizenship Act was passed by the Ceylon Government, that at least more than half of the 8 lakhs of inhabitants of Indian origin in Ceylon, would get their citizenship rights. The Ceylon Government were taking every care and in every field of activity, administrative, economic and social, to squeeze these people out of Ceylon. They have imposed economic sanctions,

[Sri M. Narayana Kurup]

[13th May 1954]

9-30
a.m.

social disabilities and trade restrictions on these people who were quite welcome when Ceylon had not the present resources or the industrial development which she possesses now. It is forgotten that the Ceylon Nationals of Indian origin have contributed more than anybody else to the development of Ceylon. However, after Independence, we do not know the reasons for the present attitude of Ceylon. Perhaps it is their fear complex that India is likely to swallow Ceylon which is lying at her heels. Anybody who has understood the policy of our Government after Independence will have no occasion to have such a fear. We have been generous to our neighbours to our disadvantage. In spite of this, as a result of our foreign policy, we have succeeded in alienating the sympathies of our neighbours in an inverse proportion to the distance from our country. Even when the new agreement was reached, fears were expressed as to its probable consequences. The Ceylon Government instead of implementing the agreement in its true spirit interpreted it in a way which was detrimental to Ceylon Nationals of Indian origin. This is a problem mainly concerning the South. However, we find that the persons in the highest authority who are dealing with this problem are not well-versed with the nature of this problem. It is a legitimate fear of ours that this is due to the fact that in the settlement of the Ceylon Indian problem and in the dealings between the Government of India and the Government of Ceylon, the expert opinion of the State Government has not been obtained and persons who have an intimate knowledge of this problem have not been consulted by the Government of India. Whatever it be, we must face facts and it is but legitimate that we express our wishes to the Central Government once more. Now we have been given to understand that about two lakhs of people will get the right of citizenship. Ultimately, when another agreement comes into force or when it is further interpreted, we do not know whether this number will still go down. Every nation has a right to legislate on the subject of citizenship. It is but just and proper that natural justice and international morality are observed. Of course, it may seem as though I am flattering when I say that in this world which recognizes only force, we have been the only nation preaching national and international morality with grave detriment to our own interest abroad. Therefore, this is the right time for the Government of India to take a more just and strong step in connexion with the problem and in her dealings with Ceylon. With these words, I support the Resolution."

DEPUTY SPEAKER :—" Hon. Member Sri T. C. Narayanan Nambiar may move his amendment."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" Sir, I move the amendment standing in my name."

DEPUTY SPEAKER :—" The hon. Member may read his amendment."

13th May 1954]

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Sir, I move the amendment standing in my name which reads as follows :—

‘ This House also recommends to the Government of India particularly to take up the issue of temporary residents of Indian origin in Ceylon and arrive at a decision with the Government of Ceylon that they be allowed to continue in their lawful occupations as Indian citizens without any hindrance as long as they wish to continue there, and allow them to make remittances to their dependants in India out of their earnings making necessary alterations in Exchange Control Rules.’

“ In this connexion, I have to submit that in June 1948, a letter in reply to the letter sent by our Prime Minister was received in which it was specifically stated that this would be allowed, i.e., the Indians working in Ceylon as employees and who get salaries are entitled to send their savings to their dependants in India. These poor workers are working very hard in Ceylon and there is nothing wrong in their sending some money to their families and dependants in India. It is with regard to this aspect only, representations were made to the then Ceylon Government and to the Ceylon Prime Minister at that time, who had assured our Prime Minister in the letter which I have just now mentioned that this will be done. I request the House to accept this amendment.”

SRI P. K. GOPALAKRISHNAN :—“ Sir, I second the amendment moved by hon. Comrade Sri T. C. Narayanan Nambiar. While doing so, I want to state that this problem of Indians in Ceylon, as has already been pointed out by other Members, is not of recent origin. This problem has been there for a long time. As far back as 1948, in the letter of the then Prime Minister of Ceylon, dated 22nd June 1948 to our Prime Minister, the then Prime Minister of Ceylon had promised that he would allow those Indians in Ceylon who wished to accept Ceylon as their motherland to be registered as Ceylon citizens and that those who were not accepted for registration as Ceylon citizens, would be allowed to continue in their lawful occupations as Indian citizens and send remittances to their dependants in India from their earnings. Sir, on the basis of this promise made by the then Prime Minister of Ceylon, we thought that a satisfactory agreement could be reached on the problem of Indians in Ceylon. Now, we understand that the Government of Ceylon are taking a unilateral decision despite the agreement reached between our Prime Minister, Shri Jawaharlal Nehru and the Ceylon Prime Minister, Sir John Kotelawalla. We learn that this agreement is being considered by the Government of Ceylon and it is estimated by non-official calculation that about 4½ lakhs of Ceylon nationals of Indian origin will be squeezed out of Ceylon as a result of the interpretation that the Ceylon Government gave to this agreement. There are about 8 lakhs of Ceylon nationals of Indian origin in Ceylon and of these more than 4½ lakhs will be squeezed out. I wish to point out in this connexion that these people were taken to Ceylon by the then Government of Ceylon

[Sri P. K. Gopalakrishnan] [13th May 1954]

which was dominated by the British. These people were taken as plantation workers and for other work from our land and most of them continue to work there. They have been doing very useful work in Ceylon. They are mainly toddy-tappers, shop employees, tillers, plantation labourers and so on. They are not parasites on the economy of Ceylon. They have substantially contributed to the prosperity and advancement of Ceylon as much as any other Ceylon citizen. Therefore, it is their right to continue to live there as long as they wish to do so. Moreover, most of them were born and brought up there and they have not at all seen their so-called mother-country, India. Naturally they belong to Ceylon and really they are Ceylon citizens. It is their right to get themselves registered as Ceylon citizens and have all the rights as Ceylon citizens. It is wrong for anybody to deprive them of their legitimate rights. India has had long cultural relations with Ceylon. While speaking about the problem of Indians in Ceylon, I want to recount the past happy relations that existed between India and Ceylon.

9-40
P.m.

"From time immemorial we, Indians, have had very happy cultural relations with Ceylon. In point of religion, Buddhism, the most prominent religion in Ceylon had its origin in India. We want these cultural relations should not in any way be affected or cut off by the mischievous anti-Indian activities of certain people in Ceylon. Naturally, these anti-Indian activities are whipped up by the Imperialists who are controlling the resources of Ceylon. We believe, and fully believe that the people of Ceylon have no grudge against Indians. It is only the Imperialists who are plundering the resources of Ceylon, who want to divert the wrath of the people of Ceylon towards Indians that foment these troubles. The big planters are Britishers and even now they are plundering lakhs and lakhs of rupees from Ceylon while the poor workers who are employed in those plantations are doing their best to enrich Ceylon and are making only a living in Ceylon and not taking anything from Ceylon to India. But on the contrary, the big plantation owners are taking away lakhs, even crores of rupees out of Ceylon and these plantation owners and Imperialists are the actual enemies of Ceylon and the people of Ceylon are hoodwinked by these people to hate Indians. So, these British and American people are whipping up anti-Indian activities there. We want to unmask them and appeal to the people of Ceylon that we are brotherly with them, we want to remind them of our cultural relations and we want that in no way our cultural relations should be affected by these activities.

"Sir, India has shown to the world that any thorny problem could be solved through negotiations. The agreement arrived at between the Peoples' Republic of China and our Government on the question of Tibet is really an exemplary treaty; it is based on the principle of non-interference by one or the other with internal affairs of the other country and of respecting its sovereignty. By these mutual understandings, mutual agreements could be arrived at, though the social systems in our two countries, namely, India and China are different. So also, an agreement can be reached

13th May 1954] [Sri P. K. Gopalakrishnan]

between the Government of India and the Government of Ceylon regarding this citizenship problem, without allowing the gap that 'has already set in to widen. We want that a really helpful and good agreement is arrived at between us.

" Sir, in this connexion I want to bring to the notice of the Government the resolutions that were passed at the All Kerala Conference of Ceylon Indian Dependants held at Talikulam Nattika Firka on the 8th November 1953. In these resolutions, it is pointed out that an agreement can be reached on this issue based on the assurance given by the then Prime Minister of Ceylon in his letter, dated 22nd June 1948, to the Prime Minister of India that all Indians who do not desire or who are not accepted for registration as Ceylon citizens can be allowed to continue in their lawful occupations as Indian citizens without any hindrance. The Conference also requested the Government of India to consider certain matters and they are :

* (1) The Government of Ceylon should take all necessary steps to confer Ceylon citizenship on all Indians in Ceylon who are prepared to accept Ceylon as their homeland;

(2) Indians who are temporary residents in Ceylon, who number about one lakh and a half shall be permitted to continue in their lawful occupation without any hindrance so long as they wish to be in Ceylon, and they shall be allowed to send to their homes in India whatever is left from their monthly income after spending for their own personal expenditure. Necessary alterations in the Exchange Control Rules may be made for the same.

(3) The restrictions regarding visa for Indians in Ceylon shall be removed. These three requests we have made to the Government of India and have made it clear that these three principles should be kept in view whenever negotiations between the Government of India and the Government of Ceylon take place. We have also requested the Government of India to see that the cultural relations, the fraternal feelings we have been enjoying from time immemorial should not be impaired.

" Now, I propose that a Legislators' Delegation be sent to Ceylon so that our relations may be promoted and whatever difficulties there are in this problem may be resolved. Again, we assure the people of Ceylon that we, Indians, are their real friends and we do not want in any way that our relations should be marred. I further tell our Government that they have a special responsibility in this matter. It is not a mere theoretical or an academic problem for us to discuss here, but it is a practical problem for our Government to see that regarding Ceylon nationals of Indian origin, the majority of whom are from our State, an agreement is arrived at between the Governments of India and Ceylon. But an agreement may take some time. In the meantime, many Indians in Ceylon who are mostly South Indians are returning—even from my own constituency 5,000 Indians have already returned and many more are returning every day. After having worked in Ceylon for decades, they have now to be searching for employment here, but they do not get any employment here. Already unemployment is rampant in our country and it is at such a time that many more unemployed persons are returning from Ceylon. It is a practical problem for our State Government to take up and rehabilitate them. Our State Government should look into the matter.

[Sri P. K. Gopalakrishnan] [13th May 1954]

“The other day, Sir, in answer to my question, the Hon. Minister for Land Revenue stated that the condition of dependent people in Nattika Firka itself was causing anxiety, because of non-receipt of remittances from Ceylon. Therefore, it is clear that the Government are already aware of the magnitude of the problem. I now appeal to the Government that this problem should be looked into with seriousness and for those who are returning from Ceylon, a satisfactory solution should be found to employ them and rehabilitate them. With these few words, I support the amendment moved by the hon. Member, Sri T. C. Narayanan Nambiar.

“Sir, on this occasion I also present to the Hon. Chief Minister a copy of the Resolutions passed at the All-Kerala Conference of Ceylon Indian Dependents.”

(The hon. Member presented a copy to the Hon. Chief Minister.)

[9-47
a.m.]

SRI S. N. SOMAYAJULU :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் சுமுகமான ஒரு உறவு இருக்கவேண்டும். இந்திய யூனியனின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையே இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படைக்கொள்கையாகும். ஆனால் நாட்கள் நெருங்க அந்த சுமுகமான உறவு நீடிக்கக்கூடாது என்பதே இலங்கையின் விருப்பமாக இருக்கின்றது. சில மாதங்களுக்கு முன் டெல்லியில் ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அது ஆலோசனை செய்யப்பட்டு, திருத்தி பின்னர் ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் அது எந்த விதத்திலும் ஊர்ஜிதம் செய்யப்படாததோ, அதனுடைய தத்துவத்தை படிப்படியாக இலங்கை சர்க்கார் மறந்துவிட்டு தங்கள் இஷ்டம்போல் கெடுபிடி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நமது பிரதம மந்திரி ஸ்ரீ நேரு அவர்கள் இந்த ஒப்பந்தத்தைப்பற்றி பேசும் காலத்து இது நல்லெண்ணத்தின் முதற்படி என்று சொன்னார்கள். சாதாரணமாக பிற தேசத்தினுடைய உறவைப்பற்றி நாம் பேசவேண்டிய அவசியமில்லை; நமக்கும் அதிகாரமில்லை. ஆனால் அந்த வெளிநாட்டுக் கொள்கையால் நம்மவர்கள்—10 லட்சம் தமிழர்கள் பாதிக்கப்படுகின்ற காலத்தில் அதை நாம் பகிரங்கப்படுத்த வேண்டியது அவசியமானது; அவசரமானது. முதலில் இந்த டெல்லி-இலங்கை ஒப்பந்தத்தை நல்லெண்ணத்தின் முதற்படி என்று ஒப்புக்கொண்டார்கள்; நாமும் ஒப்புக் கொண்டோம். பின்னால் அவர்கள் ஏதோ சூழ்வினையின் காரணமாக, தீவினையின் காரணமாக அந்த ஒப்புக்கொண்டதாக வைத்துக்கொண்டு, கண் துடைப்புக்காக அந்த ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டதாக சொல்லிக் கொண்டு இப்போது கடந்த இரண்டு தினங்களாக மிகவும் கெடுபிடி செய்துவருகிறார்கள். நாலரை லட்சம் இந்தியர்களுக்கு சாப்பிட அரிசி கிடையாது, தேசத்தில் பிரஜா உரிமை கிடையாது, தமிழர்களை நாடோடிகள் என்று சொல்லி வருகின்ற அளவில் சில காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். இது டெல்லி ஒப்பந்தத்திற்கு முரண்பட்ட காரியம் இது. இந்த ஒப்பந்தத்தை முரண்பட்டதாக செய்ய வேண்டுமென்றால் இலங்கை சர்க்கார் டில்லி சர்க்காரை கேட்காமல் செய்யக்கூடாது. ஆனால் இலங்கை சர்க்கார் செய்ததென்ன? தங்களுடைய யதேச்சாதிகாரப் போக் கால் டெல்லி-இலங்கை ஒப்பந்தத்தையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு தங்களிஷ்டம்போல் பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்துகொண்டு வருகிறது. நேற்றைக்கு முன்னிதம் அதன் அறிகுறியாக அங்கு வாழும் நாலரை லட்சம் இந்திய மக்களுக்கு தங்கள் உணவுக்கான முக்கிய உணவு பொருளான அரிசி கிடைக்காத முறையில் செய்திருப்பதோடு, பிரஜா உரிமையையும் கொடுக்க மறுத்து நாடோடிகளைப் போலாக்கியிருக்கிறது. இவ்விஷயம் டெல்லிக்கு தெரியுமோ இல்லையோ. இதுபற்றி அவர்களிடையே ஏதாவது கடிதப் போக்குவரத்த நடந்ததோ என்னவோ, முடிவாக நமக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆனாலும் இலங்கை அரசாங்கத் தின் போக்கு வரவர மிகக் கொடுமையாகவே ஆகிக்கொண்டு வருகிறது; அதிகரிக்கிறது. கொஞ்ச தினங்கள் நல்லெண்ணத்தோடு வாழ்ந்தோம்;

13th May 1954]

[Sri S. N. Somayajulu]

அது போலவே எப்பொழுதும் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் நல்லுறவு இருக்குமென்று நினைத்தோம். அதற்கெல்லாம் மாறாக ஒரு கெடுதலான அஸ்திவாரத்தை இலங்கை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு வருகிறது. அதனுடைய போர்க்கைப் பார்த்தால் இப்பொழுதுதான் கல்தா படலத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறதபோல் தெரிகிறது. உதட்டிலே தேனும், உள்ளத்திலே நஞ்சும் வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செய்துகொண்டு வருகிறது. இலங்கையை செல்வம் கொழிக்கும் நாடாகச் செய்தவர்கள் யார்? அங்குள்ள தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களை செப்பனிட்டவர்கள் யார்? அதனை சுபிட்ச பூமியாக ஆக்கியவர்கள் யார்? இவைகளை யெல்லாம் இலங்கை சர்க்கார் சற்று சிந்தனை செய்து பார்க்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தது நம்நாட்டு தமிழர்கள். தமிழர்களுடைய உழைப்பையும், வேலையையும் வேண்டுமென்ற சமயத்தில் வாங்கிக்கொண்டு இப்பொழுது இப்படிச் செய்து நன்றிகெட்ட செயலாகும். நன்றியை மறந்துவிட்டு இந்தியர்களை இலங்கை யில் இருக்காவண்ணம் செய்வதற்காக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இப்படி இலங்கை சர்க்கார் செய்துகொண்டு வருகிறது.

“எட்டு லட்சம் மக்கள் தங்களுக்கு பிரஜா உரிமை வேண்டுமென்று கோரி மனுச் செய்தார்கள். இதிலே 26 ஆயிரம் பேர் இதுவரை பிரஜா உரிமை உடையவர்களாக பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். எட்டு லட்சம் பேர் மனுக்கொடுத்து நாங்கள் இனி இலங்கை சர்க்கார் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டிருக்கிறோம், இலங்கையை இனி எங்களுடைய தாய் நாடாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம் என்றால், நீங்கள் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழ அப்போழுது வேலை செய்தீர்கள், இருந்தாலும் நாங்கள் உங்களை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோம், பிரஜா உரிமை கொடுக்க மாட்டோம் என்று சர்வதேச பிரஜா உரிமை சட்ட விரோத முறையில் கூறிக் கொண்டு வருகிறார்கள். அவ்வாறு உதறித் தள்ளுவது எந்த விதத்திலும் நியாயமானதல்ல; சட்டத்திற்கும் புறம்பானது. எட்டு லட்சம் பேர் மனுப் போட்டிருக்கும்போது கடந்த ஆறுமாத காலமாக இதைப்பற்றி பரிசீலனை செய்துவிட்டு 26 ஆயிரம் பேர்களுக்கு மட்டும் பிரஜா உரிமை கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் அதிகமாகப் போனால் ஒரு லட்சம் எஞ்சியுள்ள பேர்களுக்கு உரிமைகொடுக்கலாம். ஏழு லட்சம் பிரஜைகள் நாடு கடத்தப்படுகிறார்கள். இது முறையானது அல்ல.

“தவிர, பிறிதொரு காரியத்தையும் இலங்கை சர்க்கார் ஆரம்பத்தில் செய்திருக்கிறது. அதாவது ‘கள்ளக் குடியேற்றம்’ யாருக்கும் தெரியாமல் இந்தியாவிலிருந்து நீந்தியோ அல்லது கள்ளப்பட்டு மூலமாகவோ இலங்கை வந்து அடைகிறார்கள் என்று பெயரை வைத்துக்கொண்டு கடலின் கரைகளில் பந்தோபஸ்துப் போலீஸ் படையை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த நாட்டிலிருந்து அந்த நாட்டிற்கு செல்ல வேண்டுமானால் 36 மைல் கடலைக் கடக்கவேண்டும். 36 மைல் கடலைக் கடப்பது அவ்வளவு எளிதான காரியமல்ல. சமீபத்தில் யாழ்ப்பாணவாசியான ஒரு நீச்சல் வீரர் மட்டும் இவ்வாறு கடலைக் கடந்திருப்பதாக அறிகிறோம். அவர் வேதாரண்யம் வந்துள்ளார். இது நீச்சல் சாகசத்தின் வெற்றி.

“இந்தியர்கள் அங்கு இருப்பதால் தங்களுடைய பொருளாதார சுபீட்சத்திற்கு மிகவும் பாதகமாக இருக்கிறது என்று பேசுகிறார்கள். இது மிகவும் தப்பான பிரசாரம்; வெளிநாட்டிலிருந்து பணம் அனுப்புவதற்கு அங்குள்ளவர்களுக்கு உரிமை உண்டு. வெளிநாட்டில் வாழ்வதற்கு உரிமையிலல்லவா? உலகத்திலே வாழுகின்ற நாட்டிலுள்ள மக்களெல்லாம் இம்மாதிரி பணம் அனுப்புவதால் அங்குள்ள பொருளாதார நிலைமை கெட்டுவிடுமா? இம்மாதிரியாக சாக்குகள் சொல்லி ஒவ்வொரு சலுகைகளையும் சிறிது சிறிதாக குறைத்துக்கொண்டு வருகிறது. முத்தாய்ப்பாக அக்கிரமமான முறையில் ஈடுபடுவதற்கு இலங்கை சர்க்கார் முனைந்துவிட்டது. இதையெல்லாம் பார்த்தால் மலான் செய்த கொடுமைகளைக் காட்டிலும் மிகக் கொடுமையாகவே இருக்கிறது. மலானே பரவாயில்லை போலும்; இந்த கொத்தலவாலா செய்யும் ஒவ்வொரு காரியமும் மிருகத் தன்மையாக அல்லவா இருக்கிறது. ஆகவே இதையெல்லாம் நாம் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. இதனை ஆஸ்பதமாக வைத்துக்கொண்டு மத்திய

[Sri S. N. Somayajulu]

[13th May 1954]

சர்க்காருடைய வெளிநாட்டுக் கொள்கையை, மாற்ற வேண்டுமென்று எவராவது சொன்னால் அதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவே முடியாது. ரஷ்யா வானாலும், செஞ்சீனாவானாலும், அமெரிக்காவானாலும் சரி நம்முடைய நாட்டே நேச முறையிலேயே இருக்கவேண்டும். இந்த நிலைமையை தீர யோசிக்காமல் மத்திய சர்க்காரின் கொள்கையைத் தாக்குவது மிகவும் நியாயமற்ற காரியமாகும். இந்த விஷயத்தை கவனிப்பதற்காக மத்திய சர்க்கார் உடனடியாக இதில் தலையிட்டு ஆவன செய்தே தீரவேண்டும். இன்றைக்குள்ள உடனடியான பிரச்சினைகளில் இதுவும் ஒன்று. நாலரை லட்சம் மக்களுக்கு அரிசி ரேஷன் கிடையாது, உணவுக்கு வழியில்லையென்று சொன்னால் அவர்கள் கதி என்னவது? இதை ஓரளவாவது நீதியுள்ள, நேர்மையுள்ள காரியமென்று சொல்லமுடியுமா? ஆகவே இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டியது மத்திய சர்க்காரின் உடனடியான கடமையாகும். உடனடியாக மத்திய சர்க்கார் இந்த விஷயத்தில் தலையிட்டு ஆவன செய்வேண்டுமென்று நான் இந்த தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன். அவ்வாறு செய்தாலொழிய இலங்கை சர்க்காரின் கொடும் அடங்காது என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

9-55
a.m.

SRI A. RATNAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது நண்பர் ராமலிங்கம் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் பிரேரணையை ஆமோதித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“சிங்களத்தில் சீரழிகின்றான் தமிழன். அங்கே அவதிப்பட்டு அல்ல வுறுகின்றான் தமிழன். காடுமேடுகளை வளமுள்ள பூமியாக ஆக்கினவன் தமிழன். அப்படிப்பட்டவனுக்கு இன்றைக்கு அவலநிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்று விரட்டப்படுகிறான். எதற்காக தமிழர்கள் அங்கே விரட்டப்படுகிறார்கள்? அதைச் சற்று கவனிக்கவேண்டும். லட்சக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை சிங்களர்களிடமிருந்து சுரண்டுகிறார்கள். ராஜா னர். முத்தையா செட்டியாரைப்போன்றவர்கள்தான் அங்கே நல்ல வசதி செய்துக்கொண்டு மாட மாளிகை, கூட கோபுரமாகக் கட்டிக் கொண்டு அங்கு வாழும் மக்களின் பணத்தைச் சுரண்டுவதன் காரணமாகத் தான், சிங்களர்கள் சீறுகிறார்கள். அப்படியே மலேயா நாட்டிலும், அதே மாதிரியாகத்தான் பர்மாவிலும், இவைகளுக்கொல்லாம் காரணம் என்ன? தமிழர்கள் தங்கள் தாய்நாட்டை விட்டு ஏன் செல்லவேண்டும்? இதற்குக் காரணம் என்ன? தமிழ் நாட்டிலே, தங்கள் சொந்த நாட்டிலே, அவர்கள் பிறந்த நாட்டில் அவர்கள் புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள். இன்னும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக கருதப்படுகிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்களை ஒதுக்குகிறார்கள். அவர்களை சமமாக பாவிக்கும் மனப்பண்பாடு இன்னும் நம் மக்களுக்கு ஏற்படவில்லை. அவர்கள் சமுதாயத்தில் நிமிர்ந்து நடக்க முடியாமல் இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் தன் தாய் நாட்டைவிட்டு வேறு நாட்டுக்காவது சென்று தன்மானத்தோடு வாழப்பார்க்கிறான். ஆனால் தமிழர்களின் சிலோன் தொடர்பு ஏற்பட்டது இன்று நேற்றல்ல. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்பட்டது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து சிலோனுக்குச் சென்றார்கள். அனேகமாக திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம், மதுரை போன்ற இடங்களிலிருந்துதான் கடல்கடந்து மற்ற நாடுகளுக்கு அதாவது சிங்களத்திற்கும், பர்மாவிற்கும், மலேயாவிற்கும், இன்னும் மற்ற நாடுகளுக்குகெல்லாம் சென்றிருக்கிறார்கள். இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம், அவர்கள் எப்போதும் இங்கே ஒதுக்கப்பட்டார்கள். ஜாதி இந்துக்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர் என்ற பேதம் கற்பிக்கப்பட்டது. சட்டதிட்டங்களிலும் தாழ்த்தப்பட்டிருந்தார்கள். வேதங்களிலும் தாழ்த்திக் கூறப்பட்டிருந்தனர். அதனால்தான் இன்று மலேயாவிலும், சிங்களத்திலும், பர்மாவிலும் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் சென்றவர்கள் 95% ஆக இருக்கிறார்கள். தமிழர்களுக்கும், சிங்களவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பு பல்லாயிர வருஷங்களுக்கு முன்பானது சிங்களவர்கள் பௌத்தமதத்தைத் தழுவியவர்கள். புத்தபிரான் வகுத்த பாதையில் நடப்பவர்கள். அன்பு நெறியைக் கொண்டவர்கள். அன்பின் அடிப்படையிலே தங்கள் மதத்தை உயர்த்தியவர்கள். ஜீவகாருண்யமும், சகோதர மனப்பான்மையும் உள்ளவர்கள்.

13th May 1954]

[Sri A. Ratnam]

அப்படிப்பட்ட நற்குணம் படைத்த சிங்களவர்கள் இன்று தமிழர்கள்மீது சீறி விழுகிறார்கள் என்றால், விரட்டுகிறார்கள் என்றால், ஏன்? இப்பொழுது ரேஷன்முறை அனுசரிக்கப்படுகிறது. பாஸ்போர்ட்டு முறை கையாளப் படுகிறது. அவர்கள் உரிமைகள் பாதிக்கப்படுகிறது. காரணம் என்ன? இதை எப்படி மத்திய சர்க்கார் பரிசீலனை செய்யவேண்டும்? அன்று ஆங்கிலேயர்களை காங்கிரஸ்காரர்கள் விரட்டினார்கள். ஆனால் அன்று ஆங்கிலேயர்களால் காப்பித்தோட்டம், தேயிலைத்தோட்டம் முதலிய தோட்டங்களை பயிர் செய்வதற்காக தமிழர்கள் அழைத்துச் சொல்லப்பட்டார்கள். அன்று வகுந்திரமாக சீரழிந்த சிங்களம், வளமுள்ள பூமியாக மாற்றப் பட்டது. அன்று பாடுபட்டு சிங்களவர்களை சீர்பெறச் செய்தவர்கள் இன்று சீரழிகிறார்கள். சிங்கள நாட்டில் தெருத் தெருவாக அலேகிறார்கள். அவர்கள் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழப் பாடுபட்டு, பயிரிட்டு வளமாக்கிய பூமியிலிருந்து வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். அங்கேயும் இந்த தீண்டாமை நிலவி வருகிறது. இந்த தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்தான் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்த வைதீகத்தின் அடிப்படையிலே உருவான தீண்டாமைத் தொத்து நோய் மலேயாவிற்கும், பர்மாவிற்கும் பரவ ஆரம்பித்துவிட்டது. ரப்பர், காப்பிக்கொட்டை, தேயிலை முதலிய பெரிய தோட்டங்கள் தோன்றியதற்கு காரணம் இந்தப் பாடுபட்டவர்களின் பலன்தான், அவர்களின் நெற்றி வியர்வைதான், அவர்களின் உழைப்புதான்.

“ பொதுவாக வெளிநாடுகள் சென்ற தமிழர்கள் முக்கியமாக சிங்கப்பூர், மலேயா போன்ற இடங்களுக்குச் சென்றவர்கள் முன்னேறி இருக்கிறார்கள். அங்குள்ளவர்களை சீர்திருத்தி இருக்கிறார்கள். சிங்களத்திலும் சரி, பர்மாவிலும் சரி, மலேயாவிலும் சரி, பெரிய பெரிய வியாபாரத்தில் தமிழர்களைக் காண்கிறார்கள். சிங்களவர்களை தமிழர்கள் சுரண்டுகிறார்கள் என்ற எண்ணம் நாளுக்கு நாள் ஏறிக் கொண்டு போகிறது. அதனால்தான் வெளியேற்றுகிறார்கள். ஆனால் நாம் அவ்விதம் செய்கிறோமா? இல்லை. சட்டப்பையில் அங்கத்தினராக இருக்கும் தோழர் அந்தோணிப் பிள்ளை அவர்கள் சிங்களவர். சிங்களத்திலே பிறந்தவர், வளர்ந்தவர், ஆனால் எல்லா உரிமைகளோடும் இங்கே வாழுகிறார். நாம் வேறுபாடு காட்டுவ தில்லை. அது தமிழனுடைய பண்பாடு. சிங்களத்தில் இருக்கும் வியாபாரிகளின் மனம் மாறவேண்டும். அங்கே இருக்கும் வியாபாரிகள் 200, 300 வட்டிக் கடைகள் வைத்திருக்கிறார்கள். 100-க்கு 100 ஆக வட்டி வாங்குகிறார்கள். இவ்விதமாக அங்கு இருக்கும் மக்களின் பணத்தைக் சுரண்டுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுடைய மனம் மாறவேண்டும். அங்கு இருக்கும் தமிழர்களின் நலன்களும் பாதுகாக்கப்படவேண்டும். சிங்கள வர்கள் அநியாயமாக தமிழர்களை விரட்டுவதை பார்த்துக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. அதற்காக ராமாயணத்தில் ராமன் ராவணன்மீது படை எடுத்த தாற்போல் படை எடுக்கவேண்டுமென்று கூறவில்லை. பிரதமர் பண்டித நேருவும் இலங்கைக்குச் செல்லுகிறார். அங்கு இலங்கைப் பிரதமருடன் ஒரு சுமுகமான முடிவுக்கு வரவேண்டும். அங்கு இருக்கும் தமிழர்களின் உரிமை பாதுகாக்கப்படவேண்டும். இரண்டு மூன்று நாட்களாக நடக்கும் காரியங்கள் நமக்கு அதிர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. இந்தோ-சிலோன் ‘அக்ரிமெண்டு’ பிரகாரம் இலங்கையில் வாழும் மக்களுக்குப் பாதகமாகத்தான் சிலோன் சர்க்கார் பல காரியங்களைச் செய்து வருகிறது. இது அங்கு வாழும் பெரும்பாலான தமிழ் மக்களிடையே பெருத்த அளவில் அதிருப்தியை உண்டாக்கியிருக்கிறது. எனவே இந்தப் பிரச்னை, அங்கே வாழும் இந்திய மக்களின் உயிரைப் பாதிக்கும் பிரச்னையாகக் கருதி அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கான நடவடிக்கையை உடனே இந்திய சர்க்கார் மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சிலோன் சர்க்கார் இந்திய சர்க்காரின் வார்த்தையை மதிக்காவிட்டால் அவர்களேயில் உடனே தக்க நடவடிக்கை எடுத்து அங்கு வாழும் தமிழர்களின் உயிரையும், உரிமையையும் காப்பாற்றிக்கொடுக்க வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியமாகும். அதைச் செய்யுமாறு இந்தத் தீர்மானமானது இந்திய சர்க்காருக்குச் சிபார்சு செய்கிறது. இது எல்லோராலும் ஒரு முகமாக வரவேற்கப்படவேண்டிய தீர்மானமாகும். இதை ஏகமனதாக நிறைவேற்றி மத்திய சர்க்காருக்கு அனுப்பவேண்டுமென்பதே என் வேண்டுகோள்.

10-6
a.m

[Sri A. Ratnam]

[13th May 1954]

“இந்த விஷயத்தைப்பற்றி பேசவேண்டுமானால் நான் மணிக்கனக்கில் பேசமுடியும். இரண்டு மணி, இரண்டரை மணி கூட மூச்சுவிடாமல் பேச முடியும். நான் அப்படிப் பேசுவதனால் ஆவேசமும், சில ஜாதியாரிடையே மனக்கசப்பும் உண்டு பண்ணத்தக்க வகையில் உண்மைகளை யெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல நேரும். அந்த மாதிரியாகப் பேச நான் இச்சமயம் விரும்பவில்லை. என் உடல் நலமும் அதற்கு இடங்கொடுக்க வில்லை. ஆகவே இந்தத் தீர்மானத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இதை முழு மனதுடன் ஆமோதித்து, திருத்தங்களை நான் எதிர்க்கிறேன்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“தாங்கள் பேசியபோது பார்த்தால் தீர்மானத்தை எதிர்ப்பதாகவே தோன்றியது. மறுபடியும் முடிவில் என்னவோ முழுமனதுடன் ஆதரிப்பதாகச் சொல்லுகிறீர்களே !”

SRI A. RATNAM :—“நான் பேசியபோதும் தீர்மானத்தை எதிர்க்க வில்லை. மனக்கசப்பை உண்டாக்கும் முறையில் பல காரியங்கள் நிகழ்ந்து விட்டதன் காரணமாக நான் அவ்வாறு பேச வேண்டியதாக நேரிட்டது. ஆகவே கனம் அமைச்சர் அவர்கள் அதைத் தவறாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.”

*** SRI S. RAMASAMY NAIDU :—**“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சற்று முன்பு பேசிய பழந்தமிழர் ரத்தினம் அவர்கள் வயதில் சிறியவராக இருந்தாலும், யுக யுகாந்தரக் மனக்கசப்போடு பேசினதைக் கேட்டோம். நம் நாட்டுத் தமிழர்கள் இலங்கை சென்ற கதையும், அங்கே நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழ உழைத்த கதையும் எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர்களுக்குள்ள அடிப்படையான உரிமை வழங்க மறுக்கப் படுவதே இன்றைய முக்கியமான பிரச்சனையாகும்.”

RAJA MUTHIAH CHETTIYAR OF CHETTINAD :—“I would appeal to the hon. Member to speak in English because this must necessarily go to Delhi. If speeches are in Tamil; reports will not be full. Since we are interested in bringing the condition of the Indians in Ceylon to the notice of the Government of India, I would request hon. Members to make their speeches as far as possible in English.”

SRI S. RAMASAMY NAIDU :—“இது மிகவும் முக்கியமான பிரச்சனையாதலால் தமிழில் பேசினாலும் பத்திரிகைகளில் பூராவாகவும் வருமென்ற நம்பிக்கையோடு நான் தமிழிலேயே பேசுகின்றேன்.”

“எனக்கு முன்பு பேசிய சில அங்கத்தினர்கள் இலங்கைக்கும், இந்தியாவுக்குமுள்ள பழங்கால சரித்திரத்தையே மறந்துவிட்டார்கள் என்று என்னை வேண்டியிருக்கிறது. இந்தியாவுக்கும், இலங்கைக்குமிடையே ராஜ்ய விஷயங்கள் மாத்திரமின்றி மக்களின் பண்பாடு, கலாசாரம், நாகரீகம் இவைகள் எல்லாவற்றிலுமுள்ள தொடர்பையும் மறந்துவிட்டார்கள்போலும். ஆகவேதான் இலங்கையிலுள்ள தமிழர்களிடம் சிங்களவர்கள் காட்டும் மனக் கசப்பை இவர்களும் இங்கே இலங்கைச் சிங்களர்களிடம் காட்டி முற்பட்டார்கள் என்று சொன்னால் அவர்களுடைய செயலை நான் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. இதனை அதன் பிரதிபலிப்பாகக் கொள்ளக்கூடாது. உலகம் பூராவும் இந்தப் பிரச்சனை இன்றைக்கு இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. கீழ் திசை நாடுகளில் மேல் நாட்டாரின் ஆதிக்கமும், ஆபிரிக்காவில் இந்தியர்களுடையவும் சுதேசிகளுடைய நிலைமையும், ஒருவரை ஒருவர் கண்டு வெறுக்கும் மனோபாவம் வளர்ந்துகொண்டே போவதைத்தான் காட்டுகிறது. அவனவனுக்கு உதவி தேவையாக இருக்கும்போது பிறரை நாடுவது என்பதும், தங்கள் தங்கள் நிலைமை ஸ்திரப்பட்டவுடன் உதவியாக இருந்தவர்களை வெளியேற்றிவிடுவது என்பதும் சர்வ சாதாரணமாகவிட்டது. அதுவும் அதிகாரம் தங்களுக்கு வந்துவுடன் தங்கள் இச்சைப்படி நடக்கக் கேட்கவேண்டுமா ?

13th May 1954] [Sri S. Ramasamy Naidu]

அதேமாதிரியாகத்தான் சிலேறனை வளப்படுத்த அன்றைக்குத் தமிழர்கள் உதவி தேவையாய் இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு அவர்களை வெளியேற்ற முயற்சி செய்கிறார்கள் சிலோன் சர்க்கார். அங்கே குடியிருக்கும் இந்தியர்களை விரட்டுவதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லையென்பதை நான் முதலில் சொல்வேன். இந்த நாட்டில் கஷ்டப்பட்டவர்கள். இந்த நாட்டில் அவர்களுக்கு பிழைக்க வழியில்லாமற் போகவே தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்த அந்நாடு நோக்கி வேலை தேடிச் சென்றவர்கள் அல்ல, அங்கேயுள்ள பெரும்பாலானவர்கள். இங்கிருந்து இந்தியர்கள் பல ஆசை வார்த்தைகள் சொல்லி அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் எல்லாம் செய்து கொடுக்கப்படும் என்ற உறுதி அளிக்கப்பட்டு பின்னர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டவர்கள். இன்றைக்கும் அவர்கள் அந்த நாட்டில் ஏதாவது கூலி வேலையாவது செய்து பிழைக்கின்றார்களே தவிர அங்கே வேலை யில்லாது சாப்பிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கவில்லை. கண்டி, கொழும்பு போன்ற இடங்களில் பல இந்தியர்களுக்கு நில மிருக்கிறது. சில வியாபாரம் செய்கிறார்கள். தமிழர் சர்க்காரின் மந்திரிகளாகவும் இருந்து வருகிறார்கள். ஆகவே அங்கே கூலியாகவுள்ள ஒரு பகுதி மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியை கண்டிப்பதைவிட்டு மொத்தமாக அங்குள்ள இந்திய மக்களுக்கு எல்லாம் அவர்கள் அநீதி இழைப்பதாகப் பேசுவதில் பிரயோசனமில்லை. ஒரு நாட்டிலிருந்து அந்நாட்டில் வாழும் அந்நிய நாட்டு மக்களை வெளியேற்றுவதானால் அவர்களால் அந்நாட்டுக்கு நெடுதல் ஏதாவது இருக்கின்றதா என்று பார்த்து அதற்குமேல்தான் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கவேண்டும். இலங்கை வாழ் தமிழர் களால் அந்நாட்டுக்கு எந்த விதமான தீமையும் உண்டாகும் என்று தோன்றவில்லை. இவர்களால் உண்டாக்கவும் முடியாது. நண்ட நெடு காலமாக இலங்கையிலே இவர்கள் வாழ்ந்து வந்தபோதிலும் இவர்களது உறவினர்கள் யாராவது இந்தியாவில் இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்கள் ஏதாவது சிறுதொகை இந்தியாவுக்கு மணியார்டர் செய்ய லாமே தவிர மற்ற எல்லா தமிழ் மக்களும் பணம் அனுப்புவதில்லை. பெருவாரியான மக்கள் இலங்கையையே தங்கள் தாயகமாகக் கொண்டு உழைத்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கேயுள்ள எட்டு லட்சம் பேர்களும் தாங்கள் இலங்கையின் பிரஜையாகவே வாழ விரும்புகிறோம் என்று மனுச்செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கே யுள்ள இரண்டு லட்சம் பேர்களுக்கே பிரஜா உரிமை வழங்கப்படுமெனச் சொல்லப்படுகிறது. மற்றுமுள்ள மனுக்களையெல்லாம் பல காரணங்களைச் சொல்லி தள்ளுபடி செய்யும் மனப்பான்மையே நிலவுகிறது. ஒரு நாட்டிலுள்ள அந்நிய நாட்டுப் பிரஜை ஒருவனை வெளியேற்ற வேண்டுமானால் முதலில் அவன் குடியேறியிருக்கும் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அவனால் ஏதாவது கெடுதி உண்டாகுமா என்று கவனித்து அவனால் அந்த நாட்டிற்குத் தீமை உண்டாகும் என்று கருதினால் அவனை வெளியேற்ற வேண்டியது நியாயம். அப்படிப் பார்க்கப்போனால் இலங்கையின் வாழும் இந்தியர்களால் இலங்கையின் முன்னேற்றத்திற்கு தடை ஏதுவும் கிடையாது. தடை செய்யும் மனப்பான்மையும் அவர்களிடம் இல்லை. தடை செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதுவரையிலும் அவர்கள் அந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காகவே தங்கள் ரத்தத்தைக் வியர்வையாகக் கொட்டி உழைத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்.

“இரண்டாவதாக அந்த நாட்டில் குடியேறியிருக்கும் மக்களின் கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கங்கள் இவற்றால் அந்த நாட்டின் நாகரீகம் சீர்குலைந்து போகுமா என்றாவது பார்ப்போம். இந்திய மக்கள் நாகரீகம், பண்பாடு, கலாச்சாரம் இவற்றில் அந்நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்களுக்குச் சிறிதுகூடத் குறைந்ததங்கள் அல்ல என்பது தெளிவு. நாகரீகம், பண்பாடு இவைகள் எல்லாம் வெளி உடை அலங்காரங்களாலும், கல்வி யாலும் உண்டாகாது. மனத்தைப் பண்படுத்திக்கொண்டால் தான் நல்ல பண்பாடு உண்டாகும். ஆகவே நாகரீகம் என்பது நம்முடைய நாட்டிலே நாம் படித்த புத்தகங்களை கொண்டு வளர்ப்பது இல்லை. மனத்தையும், மனதி எண்ணத்தையும் தூய்மையானதாக வைத்துக் கொள்வதன்

[13th May 1954

“ ஆகவே தமிழர்கள் இந்த நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் சரி, எந்த நாட்டுக் குச் சென்று வாழ்ந்தாலும் சரி, அவர்கள் ஒரு நாளும் தங்களுடைய பரம்பரைப் பழக்கம், பரம்பரைப் பண்பாடு, பரம்பரை நாகரீகம் இவற்றி லிருந்து சிறிதும் வழுவி விடமாட்டார்கள். எனவே இலங்கையில் வாழ் கின்ற தமிழர்களை நாகரீகமற்றவர்கள் என்று சொல்லியும் வெளியேற்ற வேண்டிய காரணம் இல்லையென்று சொல்லலாம்.

“இலங்கை சர்க்காரும், இந்திய சர்க்காரும் ஒருவருக்கொருவர் இன்றைய தினம் இருக்க வேண்டிய உறவு நிலை, காட்ட வேண்டிய நட்பு, உரிமை முதலியவைகளையெல்லாம் பல இருக்கின்றன. இதில் மனக்கசப்பு உண்டாகும் வழியில் இரு சாரமும் நடந்து கொள்வதில் அர்த்தமில்லை. ஆகவே இத்தீர்மானத்தின் மீது யாரும் ஆத்திரமாகப் பேச வேண்டிய அவசியமே யில்லை யென்பது என் அபிப்பிராயம். இந்தப் பிரச்சினையில், அங்கு வாழும் இந்திய மக்களின் உரிமை, உடமைகளைப் பாதுகாக்கும் முறையில் இந்திய சர்க்கார் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்றும் நம் சர்க்கார் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். நம் சர்க்கார் கேட்டுக் கொள்ள

13th May 1954] [Sri S. Ramasamy Naidu]

வேண்டுமென வற்புறுத்தும் வகையில் சபை முன்புள்ள தீர்மானத்தை நாம் ஏகமனதாக ஆதரிப்பதோடு, அங்கு வாழும் இந்திய மக்கள் அந்நாட்டு நிரந்தரப் பிரஜைகளாக வாழ வழியேற்படு மென்ற நம்பிக்கையை அவர்களுக்கு ஊட்டும். இதை எல்லோரும் ஆதரிக்க வேண்டுமென்றுக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI P. JEEVANANDAM:—“கனம் சபைத்தலைவர் அவர்களே இந்த தீர்மானத்தின் பேரில் பேசுகின்ற போது சிங்கள மக்களுக்கும், இந்திய மக்களுக்கும், ஒரு சண்டையிருப்பது மாதிரியோ அல்லது மத்திய சர்க்காரை கடுமையாக விரோதித்து கொண்டிருப்பது மாதிரியோ அல்லது இந்த திராவிட நாட்டு கொள்கைக்கு விரோதமாக மத்திய சர்க்கார் இந்த விஷயத்தில் பராமுகம் காட்டுகிறது என்பது மாதிரியோ இந்தத் தீர்மானத்தில் இல்லை, நாம் இந்த தீர்மானத்தைப்பார்க்கக் கூடாது என்பதை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நம் நாட்டுத் தமிழர்கள் அங்கு பெரும் கஷ்டத்துக் குள்ளாகி வருகிறார்கள். அவர்களிடையே நிலைமை கவலைக்கிடமாக இருக்கிறது. ஆகவே நம்முடைய சர்க்கார், மத்திய சர்க்காருக்கு இந்நிலைமையைத் தெரிவித்து சிபார்சு செய்ய வேண்டுமென்றும், அதை உடனடியாக ஆலோசிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்ளவே இந்தத் தீர்மானம் இப்போது உடனடியாகக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. சிபார்சு செய்யும் உரிமை இருக்கிறது என்ற முறையிலேயேதான் இந்த தீர்மானம் வந்திருக்கிறது. இந்த எண்ணம் ஆந்திர ராஜ்யத்திற்கு வரமுடியாது. மற்ற எந்த ராஜ்யங்களுக்கும் வரமுடியாது என்று நான் கருதுகிறேன். திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்திற்கு வேண்டுமானால் வரலாம். காரணம் அங்கு மலையாள பிரதேசத்து மக்களும் இதனால் பெருமளவிற்கு பாதிக்கப்படுகிறார்கள். மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களில் உள்ள தமிழர்கள், அப்பிரதேசங்களை தாயகமாக பல காலமாகக்கொண்டு வாழ்கிறார்கள். அவர்களன்றி இந்தியாவிலிருந்து சென்றவர் என்ற முறையில் சுமார் 10 லட்சம் ஜனங்கள் பிரஜா உரிமைக்கு இன்று தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இலங்கைக்கு சமீபத்திலுள்ள, அதுவும் நம்நாட்டுச் சகோதரர்கள் கஷ்டப்படுவதில் நமக்கு இருக்கிற கவலை வேறு யாருக்கும் ஏற்படமுடியாது என்பது உண்மை இதைத்தான் ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழி சொல்லுகிறது :

‘Only the wearer knows where the shoe pinches.’

என்று சொல்லுவார்கள். அதாவது மதியடி போட்டுக்கொள்வனுக்குத் தான் அது எங்கே கடிக்கிறது என்பது தெரியும். அதுபோல் தமிழ் மக்களும், நம் மலையாள சகோதரர்களும் இலங்கையிலே எப்படி அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களென்பது மற்றவர்களை விட நமக்குத்தான் அதிகமாக அக்கறை இருக்க முடியும். இதை நம் ராஜ்ய சர்க்கார் உணர வேண்டும். மக்களுடைய பிரதிநிதிகள் இருக்கும் இந்த சபையின் மூலமாக, நமது சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருக்கு சிபார்சு செய்யவேண்டுமென்பது ஒரு முக்கியமான அம்சம்; எல்லோரும் அதை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“விஷயத்திற்கு வருவோம், எனக்குமுன் பேசிய நண்பர்கள் இது விஷயத்தில் மிகவும் உருக்கமாக மனதை அள்ளும் வகையில் பேசிவிட்டார்கள். இன்னும் ஒன்று இச்சமயத்தில் கூற விரும்புகிறேன். சர்க்கார் கட்சித் தலைவர், ஒரு அங்கத்தினர் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, இடைமறித்து இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நாம் நேருஜி அவர்களுடைய அந்நிய நாட்டு கொள்கையைப் பற்றி இங்கு குறிப்பிட்டுப் பேசக்கூடாது, அதற்குப் பதில் சொல்லுவதற்கும் அவர் இங்கில்லை என்று கூறினார். அதைப்பற்றி இச்சபையில் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தெய்வ நம்பிக்கை உடையவர்கள்; என் போன்றவர் அல்ல. அவருக்கு நிச்சயமாக தாயுமானவர் பாடல்கள் தெரிந்திருக்கும், அதிலே பூரண நம்பிக்கையும் உண்டு. அவர்,

‘வாயார உண்டபேர் வாழ்த்துவதும், நொந்தபேர் வைவதும் இந்தஉலக வாய்ப்பாடு’

[Sri P. Jeevanandam]

[13th May 1954]

என்று பாடியுள்ளார். உண்ட பிறகு வாயார வாழ்த்துவது ; நொந்த பிறகு வைவது. அந்த முறையில்தான் தமிழன் படும் கஷ்டத்தைக் காணமுடியாமல், அவனைப் பற்றிய அக்கறை சென்னை ராஜ்ய மக்களுக்கும், மலையாள மக்களுக்கும் இருப்பதால் அதற்குரிய பொறுப்பாளரான சென்னை அரசாங்கத்தை கேட்பது மிகவும் பொறுத்தமானது என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“தாயுமானவர் கடவுளை நொந்து கொள்ளச் சொன்னாரே தவிர, பிறர்மீது நொந்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை.”

SRI P. JEEVANANDAM :—“கடவுளை நொந்துக்கொள்ளச் சொன்னது உண்மை. ஆனால் இந்நாட்டு மக்களுடைய துயரத்தைப் போக்கிக்கொள்ள யாரிடத்திலே போய் வரன் கேட்பது? ஆகவேதான் உலக சமாதானத்தில் அக்கறை கொண்டுள்ள மத்திய சர்க்கார், கொரியா, சீனா, வியட்னாம் விஷயங்களில் சமாதானம் நிலவவேண்டுமென்று பாடுபடும் நேரு சர்க்கார் கவலைக்கிடமான நிலைமையில் இலங்கையில் அவதிப்படும் தமிழ் மக்கள் பிரச்சினையில் உடனடியாக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்பது நியாயமே. இலங்கையிலே நம் இந்தியத் தொழிலாளிகள் நெருப்புச் சட்டியில் வறுபடுகிற புழுக்கள் போல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய துரதிருஷ்ட வசமாக இதைல்லாம் மத்திய சர்க்கார் கவனத்திற்கு இதுவரை வராததால் மத்திய சர்க்காருடைய அந்நிய நாட்டுக் கொள்கை பாதிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமில்லாமல், இதை இந்தச் சபையிலே கேட்க உரிமை இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதையும் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளட்டும்; இதுபற்றி இதுவரை கடுமையாக சொல்லிவந்திருக்கிறோம். உரிமையைப் பாராட்டி சொல்லவேண்டும், Isolate பண்ணி இந்தப் பிரச்சினைக்கு பரிகாரம் காணப் பார்ப்பது சரியல்ல.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“அவர்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லை.”

SRI P. JEEVANANDAM :—“சென்னை ராஜ்யமானது இந்திய சர்க்காரோடு இரண்டர கலந்துள்ளது ஒரு திட்டவட்டமான அம்சம். சர்க்கார் தரப்புக்கு விரோதமாக திராவிட நாடு போன்ற பிரிவினையோ, வேறு எதையாவது கேட்டால் சர்க்கார் சிபாரிசு செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் எல்லாப் பகுதி மக்களையும் பிரதிநிதிப் படுத்துவதை கவனத்தில்வைத்து பதில்தரவேண்டுமேயன்றி கட்சிக்குக் கட்சியாக பதில் சொல்வது லாபமும் அல்ல, ஆட்சிக்கு ஒன்றுபட்ட ஆதரவைத் திரட்டவும் உதவாது.

“விஷயத்திற்கு வரும்போது, அங்குள்ள தமிழர்களின் நிலை மிகவும் கவலைக்கிடமாக இருப்பதால்தான், இந்தத் தீர்மானத்தை எல்லாக் கட்சி உங்கத்தினர்களும், ஏகமனதாக கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள் என்பதை சர்க்கார் கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“டெல்லி-இலங்கை ஒப்பந்தத்தைப் பற்றி சர் ஜான் கொத்தல்வாலா சென்ற மார்ச்சு 1-ம் தேதி பேசிய பேச்சின் ஒரு பகுதியை நான் உங்கள் கவனத்திற்கு இங்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

! தோட்டத் தொழில் ஆரம்பத்தில் இந்தியர்களைக்கொண்டு ஆரம்பிக்கப் பட்டது. நாட்டின் மொத்த ஜனத்தொகை 80 லட்சம்; அதிலே 10 லட்சம் இந்தியர்கள். கண்டி போன்ற முக்கிய இடங்களில் சிக்கிக் கொண்டு, அரசியல் பொருளாதாரத் துறையில் முட்டுக்கட்டையாக நிற்கிறார்கள்.”

என்று இப்படியாகக் கூறியுள்ளார். அவருடைய முதல் பார்வை இந்திய மக்கள் மீது, இந்திய தொழிலாளர்கள் மீது, அங்கு இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளின் நலவாழ்வுக்கு விரோதமாக இருக்கிறது. இது நாடகமோ என்னவோ? அங்கிருக்கக்கூடிய சர்க்கார் முதல் அமைச்சருக்கும், இந்திய சர்க்கார் முதல் அமைச்சருக்கும் தான் தெரியுமோ என்னவோ? ஆனால் இப்படிப்பட்ட நாடகமானது, நடவடிக்கையானது வகுப்புத் துவே

13th May 1954]

[Sri P. Jeevanandam]

ஷத்தை கிளப்பி விடுவதாகத்தான் இருக்கிறது. நண்பர் ஸ்ரீ சோமையாஜலு அவர்கள் 26 ஆயிரம் பேருக்கு மட்டும் தான் இதுவரை பிரஜா உரிமை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கின்றபோது பாக்கியுள்ள 7 லட்சம் ஏழைத் தொழிலாளர்களின் கதி என்னவது? முன்பு அனுராதபுரத்தில் பெரிய சேனநாயகா அதாவது டெல்லி சேனநாயகா அல்லது, டி. எஸ். சேனநாயகா அவர் இந்தியர்களுக்கு நிலத்தைப் பகிர்ந்து கொடுத்துள்ளார். இந்தியர்களில் பெருவாரியான மக்கள் up-country-ல் குடியிருக்கின்றனர். கண்டியிலும் பெருவாரியான விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுையெல்லாம் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிவிட வேண்டுமென்பதைக் கவனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, ஒரு ரேடியோ பிரசங்கம் விடப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது,

‘இந்தியர்களை இந்தியாவுக்குத் திரும்பிப் போகும்படி நஷ்ட ஈடு கொடுத்து அவர்களை உற்சாகமூட்டி அனுப்ப நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும்.’

இந்தியர்கள் இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வருவதற்கு நஷ்ட ஈடு கொடுத்து உற்சாகப்படுத்துகிறார்களாம். எவ்வளவு நயவஞ்சகத்தன்மை இதிலே நிறைந்திருக்கிறது என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். நண்பர் ஸ்ரீ சோமையாஜலு அவர்கள் கடந்த இரண்டு தினங்களுக்கு முன் நாலரை லட்சம் இந்தியர்களுக்கு சாப்பாட்டுக்கான அரிசி ரேஷனை கொடுக்க இலங்கை சர்க்கார் முறுத்திருக்கிறது என்றார்கள். அதோடு தற்கால வாச பரமிட்டையும் நிறுத்தி இருக்கிறார்கள். அதையும் நிறுத்திவிட்டால் அவர்களுக்குத் தவிர்க்கவேண்டும். அப்பால் வாழுகின்ற உரிமை பறிக்கப் படுகின்றது. உரிமை இல்லையென்றால் அங்கு வாழவேண்டிய வேலை இல்லை. ஆகவே அவர்கள் இந்தியாவுக்கு புறப்பட்டு வரவேண்டும். இந்தியாவுக்கு வந்த பின்னர் இறுப்படியும் சட்டப்படி திரும்பிப் போகமுடியாது. பின்னர் இந்தியாவில் பல்வந்தமாக தங்கத் நேரிடுகிறது. அவர்களுக்கு இங்கும் பிரஜா உரிமை கிடையாது; அங்கும் பிரஜா உரிமை அளிக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே அவர்கள் அந்தரப் பிரஜைகளாக அவதிப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் கொடுமையான நடவடிக்கைகளைத் தவிர்க்க வேண்டும். நண்பர் ஸ்ரீ சோமையாஜலு அவர்கள் இந்த டெல்லி-இலங்கை ஒப்பந்தம், இந்திய சர்க்கார் முதல் அமைச்சர் அவர்களால், நல்லெண்ணத்தின் முதற்படி என்று கூறியிருப்பதாகக் கூறினார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் சர் ஜான் கொத்தவால அவர்களுடைய நல்லெண்ணம் தான் என்ன என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். அவருடைய நடவடிக்கை நல்லெண்ணமாகத் தெரியவில்லை என்பதை நன்கு உணரவேண்டும். டெல்லி-இலங்கை ஒப்பந்தம் காற்றில் பறக்க விடப்படுகிறது. ஸ்ரீ தேசாய் அவர்கள் கூட இலங்கை பிரதமர் ஒருதலை பட்சம் காட்டுகிறார் என்று கூறுகிறார். சிலோன்-இந்திய காங்கிரசும், சிலோன் வர்த்தக சங்கமும் இவர் ஒரு தலை பட்சம் காண்பிக்கிறார் என்றே கூறுகின்றனர். இன்னும் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். தமிழனுடைய பண்பு உலகத்திலுள்ள எவருக்கும் இளைத்ததல்ல; தமிழனுடைய சக்தி யாருக்கும் இளைத்ததல்ல; தமிழனுடைய கலாச்சாரம் எந்நாட்டுக்கும் இளைத்ததல்ல. வியாபாரத் துறையிலும், மற்றும் எந்தத் துறையிலும் தமிழன் யாருக்கும் இளைத்தவனல்ல. காலிரிக்கரை, பொருணையாற்றுக்கரை, தாமிரபரணி போன்ற ஜீவதிகளின் கரைகளில் உயர்ந்த வட்சியத்தோடு வாழ்ந்தவன் தமிழன். தமிழனுடைய பண்பைப்பற்றி ராமாயணத்திலே கூறப்பட்டிருக்கிறது; நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரத்திலே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சங்ககால இலக்கியத்திலே தமிழனுடைய பண்பு, கலாச்சாரம், உயர்வு பற்றியெல்லாம் பொன்னுலப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கண்ணகி விழாவுக்கு சேரன் செங்குட்டுவனால் அழைக்கப்பட்டு சிங்களத்தரசன் கலந்துகொண்டிருக்கிறான். மத்திய காலத்தில் சோழமன்னர்கள் சாம்ராஜ்யச் சிறப்போடு விளங்கினார். இதைப் பாரதியார்,

‘சிங்களம் புட்பகம் சாவக—மாறிய

தீவு பலவினுஞ் சென்றேறி—அங்கு

தங்கள் புலிக்கொடி மீன் கொடியும் நின்று

சால்புறக் கண்டவர் தாய்நாடு.’

[Sri P. Jeevanandam]

[13th May 1954]

என்ற பெருமையையெல்லாம் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் தமிழன் இருந்தான் என்றால், இன்றைக்கு அவன் நிலையை எந்தக் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கவேண்டும்? முப்பாட்டன் முத்து வியாபாரி இப்பொழுது பேரன் மொச்சைக்கொட்டை வியாபாரியாக இருக்கிறான். ஆனால் அந்த நிலைமையை மறந்துவிடக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு, இன்றைக்கு இலங்கை அரசாங்கம் அநீதி செய்கிற தென்றால், அதற்கான சட்டதிட்டங்களை அமுலாக்க முன்வந்திருக்கிறதென்றால், இலங்கையில் வாழ்கின்ற தமிழர்களுடைய, மலையாள சகோதரர்களுடைய நிலைமை என்னாவது? இன்றைக்கு அவர்களுக்கு பெரும் நெருக்கடியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இங்கு சர்க்கார் தரப்பிலும் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்துப் பேசியுள்ளார்கள். வரவேற்க வேண்டிய விஷயம். இதைச் சர்க்கார் உணர்ந்து மத்திய அரசாங்கத்திற்கு சிபாரிசு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“1949-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மீ 1-உ சேனாநாயகா காலத்திலே 5 வருஷ காலத்துக்குமேல் இலங்கையில் அனைவருக்கும் தற்கால வாசம் செய்யக்கூட, தொடர்ந்து வாழ்வதற்கு இடம் தர முடியாது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. முதன் முதலில் உத்தியோகம் செய்துகொண்டிருக்கலாம்; குடும்பங்களை மட்டும் அழைத்துவரக்கூடாது. இங்கிருந்து பணம் அனுப்பிக்கொள்ளலாம், இந்தியாவுக்கும் போய்வரலாம் என்ற நிலை இருந்தது. பின்னர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்த உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு வந்தன என்பதை நமது சர்க்கார் உணரவேண்டும். இங்கு இருக்கக்கூடிய எல்லா அங்கத்தினர்களும் இதை உணரவேண்டும். இலங்கையிலே வாழக்கூடிய நம் சகோதரர்கள் சிக்கிக்கொண்டு சீரழிகின்றனர். ஆகவே இந்தக் காரியத்தில் கட்சி மனப்பான்மை கொண்டு பார்க்காமல் நம் தமிழர்கள், நம் மலையாள சகோதரர்கள் அவதிப்படுகிற விஷயத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டியது நம்முடைய கடமையும், சர்க்காருடைய கடமையுமாகும். அதை இந்தச் சபையிலே கேட்கவும் உரிமை உண்டு என்று கூறி, நம் சர்க்காரானது இந்திய சர்க்காருக்கு இந்த தீர்மானத்தை சிபாரிசு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, தோழர் ராமலிங்கம் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.”

10-32
a.m.

* SRI MAHAMED SALIH MARAIKAYAR:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நமது பிரதம மந்திரி ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் இலங்கை இந்தியரின் நலனுக்காக இலங்கைப் பிரதமருடன் ஒப்பந்தம் செய்துக்கொள்ளப்போவதாக நம் நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆனால் ‘பிள்ளையார் பிடிக்கப் போய் குரங்காய் முடிந்ததாக’ ஒப்பந்தம் ஆகிவிட்டது. துரதிருஷ்டவசமாக இந்த ஒப்பந்தம் இந்தியர்களுக்கு முற்றிலும் எமாற்றத்தையே அளித்துள்ளது. தென்னாட்டிலுள்ள லட்சக்கணக்கான இந்தியர்கள் இலங்கையில் நீண்ட காலமாக காலகேஷ்பம் நடத்தி வருகிறார்கள். அவர்களை இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கு இலங்கை சர்க்கார் தற்போது துரிதமான நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டுள்ளனர். அதன் நிமித்தம் இலங்கையிலுள்ள இந்தியர்களின் கதி என்ன ஆகுமோ என்று அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஊழலான ஒரு ஒப்பந்தத்திற்கு இந்திய High Commissioner ஸ்ரீ தேசாய்தான் காரணமாக இருந்திருக்கிறார். அங்கு வாழும் இந்தியர்கள் சகமாக வாழ வகை தேடும் வகையில் பயன் படத்தக்க நடவடிக்கை எடுப்பதன் இந்த High Commissioner ஸ்ரீ தேசானையும் உடனே அங்கிருந்து வாபஸ் பெறும் படிச்செய்ய இந்திய சர்க்காருக்கு சிபார்சு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

10-35
a.m.

* SRI M. PALANIYANDI:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, தோழர் ராமசாமி நாயுடு அவர்கள் தற்போது பேசும்போது இலங்கை இந்தியர் பிரச்சனையைப்பற்றி வெகு தெளிவாகவும் விரிவாகவும் எடுத்த துரைத்தார். இலங்கையில் வாழும் தொழிலாளர்கள் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. பாடுபட்டு காடுகளை வெட்டி வளமுள்ள கழனிகளாகியவர்கள், சிங்களத்தைச் சீர்படுத்தியவர்கள் இன்று வாழ வழியின்றி

13th May 1954]

[Sri M. Palaniyandi]

அல்லலுறுகிறார்கள். முத்தும், பவளமும், பொன்னும், மணியும் முகழ்ந்து கிடந்த இந்த நாட்டிலிருந்து வாழ்வழியில்லாது சென்ற நம் நாட்டு மக்கள் காடுகளையும், மலைகளையும் அரும் பாடுபட்டு சீர்த்திருத்திய மக்கள்—இன்று இந்தியர்கள், தமிழ்மக்கள் அங்கிருந்து விரட்டப்படுகிறார்கள். தமிழ்நாட்டு மக்கள் இன்று சிங்களத்திலும், மலேயாவிலும், சிங்கப்பூரிலும் லக்ஷக்கணக்கில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உழைத்துப் பாடுபட்டு காடுகளைக் களைந்து வளமுள்ள நாடுகளாக்கி, ஒவ்வொரு துறையிலும் தங்களை உயர்த்திக்கொண்டு அங்குள்ளோரையும் முன்னேற்றச் செய்து மேலோங்கி நிற்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை இன்று சிங்களம் சீறுகிறது, சேரழிச்சுச் செய்கிறது. அவர்களை விரட்டித் தள்ளுகிறது. இன்று 8 லக்ஷம் தமிழர்கள் விரட்டப்படுகிறார்கள். இதைத் தடுக்கத்தான் இலங்கை—இந்தியா ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது. சென்ற நான்கு நாட்களாகப் பார்க்கிறோம். நிலைமை மிக மோசமாகிக் கொண்டே போகிறது. அங்கு வீற்றிருக்கும்வை கமிஷனர் ஒரு தமிழர் அல்லாத காரணத்தினால் தமிழர்களின் நிலைமையை நன்குணர முடியவில்லை. அதனால்தான் அந்த இடத்தில் தமிழன் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். ஒரு ஹை கமிஷனர் தமிழனாக இருக்கும் பட்சத்தில் நிலைமை இவ்வளவு மோசமாக இருந்திருக்காது. இந்த ஹை கமிஷனர் தேசிய இலங்கையில் வாழும் இந்தியர்களினால் பெரும்பாலான தமிழர்களின் நிலைமையைப் பரிசீலனை செய்து இந்திய அரசாங்கத்தோடு இலங்கை அரசாங்கம் ஒப்பந்தம் செய்தபோது நமது கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களையழைத்துப் பேசினார்களா? அல்லது நமது நிதிமந்திரியை (ஸ்ரீ சுப்ரமணியத்தை) அழைத்தார்களா? இல்லை. முன்னர் அமைச்சர் ராஜாஜி அவர்களை அழைத்துப் பேசினார்களா? அப்படி யிருக்கும்போது எப்படி தமிழர்களின் நலன் பாதுகாக்கப்படும் என்று நினைக்கிறீர்கள்? ஆனால் இலங்கையில் வாழும் சிங்களவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். 'இந்த நாட்டிலிருந்து கோடிக்கணக்கான பணம் பறி போகிறது' என்று. உண்மையில் சிங்களத்தைச் சீர்ப்பெறச் செய்தவர் யார்? 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என்ற பாரசீகியர் பாட்டைப் பாடிக்கேட்டிருக்கிறோம். அந்த பாட்டிலே எப்படித் தமிழன் தேயிலைத் தோட்டத்திலே, வியாதிகளாலும் ரத்தம் உறிஞ்சும் அட்டைகளாலும் அவதிகுள்ளாகிறான்; வெள்ளையர்களால் விரட்டப்படுகிறான்; கங்காணிகளால் கசக்கிப் பிழியப்படுகிறான் என்று பலவாறாக, தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலை விவரிக்கப்பட்டிருக்கும். இதைக் காங்கிரஸ் தொண்டர்களும் பாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். முன்பே ஒரு ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது. அதாவது 1938-48-ம் வருடங்களில் வருடத்திற்கு ஒரு நாளாவது இலங்கையில் இருந்திருக்கவேண்டுமென்றும் தாய் தந்தையர், நபரும் இலங்கையிலே பிறந்திருக்கவேண்டும் என்றும் இருந்தது. அங்கு இருக்கும் தொழிலாளிகளுக்கு உரிமை கிடையாது; ஒட்டுரிமை கிடையாது. இதை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று அப்பொழுதே சொன்னார்கள். இதைத் தகர்த்தெறிய வேண்டும். இது தேவையில்லை என்று கூறினார்கள். இப்பொழுது செய்து கொண்டிருக்கும் ஒப்பந்தப் பிரகாரம் பெரும்பாலானவர்களுக்கு நன்மை கிடைக்காவிட்டாலும் சிறுபான்மையினருக்காவது நன்மை கிடைக்கும் என்று நம்பப்பட்டது. ஆனால் தற்பொழுது 4½ லட்சம் பேர்களுக்கு ரேஷன் மறுக்கப்பட்டது வெளியே விரட்டப்படுகிறார்கள். ஆகையால் இந்த ஒப்பந்தத்தின் நகலை எல்லாம் சரியாக பரிசீலனைக்குக் கொண்டுவந்தால் நிச்சயமாக இந்த அவல நிலையைப் போக்கமுடியும். தொழிலாளர்களுக்குப் பிரஜா உரிமை, ஒட்டுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும். அவர்களுடைய அல்லல் தீர ஒரு திட்டத்தைத்தீட்டவேண்டியது நம்முடைய அரசாங்கத்தின் கடமை. அவர்கள் முன்பு செய்த ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம் தொழிலாளர்களுக்கு ஒட்டுரிமை கிடையாது. அந்த உரிமைகளைத் திருப்பித்தர பாடுபடவேண்டும். தோழர் ஜீவானந்தம்

‘சிங்களம் புட்பகம் சாவக—மாறிய
தீவு பலவினும் சென்றேறி—அங்கு
தங்கள் புலிக்கொடி மீன்கொடியும் நின்று
சால்புறக் கண்டவர் தரய் நாடு

என்ற பாரசீக பாட்டை சொன்னார்கள்.

[Sri M. Palaniyandi]

[13th May 1954]

“தமிழன் தன் கொடிய முன்னே பறக்கவிட்டான். தன்வெற்றியின் சின்னமாக இன்று தமிழன் உழைத்து உருமாறிப் போனவன் விரட்டப் படுகிறான் நம் பிரதிநிதி தமிழகை இல்லாததால். ஆகையால் 10 லக்ஷம் இந்தியர்கள் சிங்களத்தில் சீருடன் வாழ வகை செய்ய வேண்டும். அவர்களின் உரிமை பாதுகாக்கப்படவேண்டும். அங்கிருக்கும் தமிழர்கள் அல்லுறியுவண்ணம் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிக்க ஒரு பொறுப்புள்ள அதிகாரியை சென்னை அரசாங்கம் நியமிக்க வேண்டும். தோழர் ராமசாமி நாயுடு அவர்கள் கூறியதுபோல அங்கு இருக்கக் கூடிய நிலைமையை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்று தேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

10-40 * SRI S. JAYARAMA REDDIAR :—“கனம் உதவி சபாநாயகர்
a.m.

அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கும் சமயத்தில் இந்தத் தீர்மானத்தின் அவசியத்தைப் பற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளை நானும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்தத் தீர்மானம் இவ்வளவு அவசரமாக இந்தச் சபையில் கொண்டுவரவேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்திவைத்து, இந்தோ-சிலோன் ஒப்பந்தத்திற்குக் காரணஸ்தர்களாக இருந்தவர்கள் அதை நிறைவேற்றி வைப்பதன் மூலம் எவ்வளவுதூரம் அங்கேயுள்ள இந்தியர்களுக்கு கெடுதலை விளைவித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவது முக்கியமாகும்.

“பெரும்பாலான தமிழ் மக்கள் வாழும் இலங்கைப் பிரச்சீனையை சரியான முறையில் அணுகாது, அங்குள்ள இலங்கைவாழ் தமிழர்களுக்குப் போதுமான பாதுகாப்பு அளிக்கத் தவறியதிலிருந்தும் மத்திய சர்க்கார் தென்னிந்தியப் பிரச்சீனையை அசிரத்தையாகவே கவனித்து வருகிறார்கள் என்ற எண்ணம் தமிழ் நாட்டில் சமீபகாலத்தில் மிக வேகமாகப் பரவி வருகிறது. அதிலும் இப்பொழுது இருக்கும் இலங்கை ஹை கமிஷனர் இவ்விஷயத்தில் போதுமான அக்கறை காட்டவில்லையென்ற எண்ணமும், அவர் பரந்த நோக்கத்தோடு அங்கு வாழும் தமிழர்களின் உரிமையைக் காக்கப் பாடுபட வில்லையென்ற எண்ணமும் மிக அதிகமாகப் பரவிவருகிறது. இந்த எண்ணங்களை அடியோடு களைவதற்கு என்னென்ன வேலைகளைச் செய்ய வேண்டுமோ அவைகள் யாவையும் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டுமென நான் சர்க்காரையும், குறிப்பாக முதல் மந்திரி அவர்களையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சிலோன் அவருக்குப் புதியதானது அல்ல. பீடும் மகாநாடு, சிலோன் மகாநாடு ஆகியவைகள் அவருடைய தலைமையிலும், ஸ்ரீமான் கிருபாளனி அவர்களின் தலைமையிலும் தான் நடந்தது. சிலோனில் என் நண்பர் ஒருவர் ஹை கமிஷனராக இருந்தபோது நான் அங்கு ஒரு மாதம் தங்கியிருந்து அங்கு வாழும் இந்திய மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பும் கொண்டேன். அவர்களை நேரில் பார்த்துப் பழகியிருக்கிறேன். அவர்களுடைய உழைப்பினால் தான் இலங்கை முன்னேற்றம் அடைந்ததே தவிர அங்கு வாழும் சிலோன் மக்கள் அந்த தேசத்தை முன்னேற்றம் அடையச் செய்ய எந்த வகையிலும் பாடுபட்டதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. சாதாரணமாக அங்கு இருக்கக் கூடிய சிங்களவர்கள் கடுமையான உழைப்பாளிகள் அல்ல. தமிழர்கள் தான் மிகக் கடுமையான காரியங்களையெல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த தேசத்தின் முன்னேற்றத்திற்குத் தமிழர்கள் தான் காரணம் என்பதை அந்த தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்களே ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். எல்லாக் காரியங்களையும் அவர்கள் செய்த பிற்பாடு இன்றைக்கு அந்த நாட்டில் வாழக் கூடிய உரிமை அவர்களுக்குக் கிடையாது என்று சொல்வது கொஞ்சம் கூட சரியானதாகாது. காடுகளை அழித்ததும், மேடுகளை சமநிலமாக்கியதும், ரஸ்தாக்கள் போட்டதும் தமிழர்கள் தான். அன்றைக்கு இவர்களுக்கு வேண்டிய எல்லா செளகரியங்களும் செய்து கொடுக்கப்படும் என்று உறுதியளிக்கப்பட்டது. ஆனால் அவைகள் காப்பாற்றப்படவில்லை. இதனால் பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் பெரும்பாலும் தமிழர்கள் தான். ஆகவே தான் இந்திய சர்க்காரும் இவ்விஷயத்தில் போதுமான அக்கறை காட்டக்கூடாது என்று சொல்வதை நம்பவேண்டியிருக்கிறது. ‘பார்லிமெண்டில் இருக்கக் கூடிய நமது பிரதிநிதிகளும் இதை மத்திய அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு அடிக்கடி கொண்டுவருவதாகவேயில்லை. இது ரொம்பவும் வருந்தவேண்டிய விஷயம்’, என்று

18th May 1954] [Sri S. Jayaram Reddiar]

பலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அது உண்மையோ பொய்யோ, அவர்கள் சரியான முறையில் நடக்கவில்லையென்பதை அறிய நானும் வருந்துகிறேன். இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சம்பந்தில் டெல்லிக்குச் சென்று அங்கு இருக்கக் கூடிய நண்பர்கள் எல்லோரையும் இதைப்பற்றி கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டால் கூடத் தேவலை. அங்கேயிருக்கக் கூடியவர்களின் பேரில் நான் குறை கூறுவதாக யாரும் நினைக்கக் கூடாது. அவர்களுடைய கவனத்தையெல்லாம் கவர்ந்திருப்பது பாகிஸ்தான், அமெரிக்க ராணுவ ஒப்பந்தம் போன்றவைகள் தான். ஆறு லட்சத்திற்கு மேல் தமிழர்கள் அவதிப்படுவது அவர்கள் கவனத்திற்கே வரமாட்டேன் என்கிறது. ஆகவே நம் ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் பெரும்பாலோர் இலங்கையில் அவதிப்படுவதன் காரணமாக, நம் ராஜ்ய முதல் மந்திரி அவர்களும், நிதி மந்திரி அவர்களும் உடனடியாக டில்லிக்குச் சென்று இலங்கையில் வாழ்கின்ற இந்திய மக்களின் உரிமையையும், உடமையையும், பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய முறையில் இந்திய சர்க்கார் பணியாற்றும்படியாக ஏதாவது ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அத்தோடு இலங்கையில் இருக்கிற ஹைகமிஷனர் சரியான முறையில் பணியாற்றத் தவறிவிட்டதாக தப்பு அபிப்பிராயம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே தமிழர்களின் நலனில் அக்கறையுடைய ஒரு தமிழரசராவது அந்த நாட்டிற்கு ஹை கமிஷனராக நியமித்து, அங்குள்ள இலங்கைவாழ் இந்திய மக்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரராக இருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.”

SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I am an Indian citizen of Ceylonese origin rising to support the motion about the Ceylonese nationals of Indian origin. I have listened to the speeches made by several members here and I see that some of the speakers are under the mistaken impression that there is some form of Malanism in Ceylon. I believe what they mean by Malanism is that it is a disease that is not confined only to Malan but is prevalent amongst people of other countries. To my knowledge, Sir, and I am sure, Mr. Balakrishnan and others who have been born and brought up in Ceylon will bear me out, that there is no hostility as such between the Ceylonese and the Indian people. You will find that inter-marriages take place between people of Indian origin and the Ceylonese particularly in the Kalani Valley. You will find people of Indian origin living there who own a large number of estates running to hundreds of acres in extent, living there as though part of the indigenous population. Thirty-five to forty per cent of the people there speak Tamil. I do not think that any allegation can ever be made against the Tamil-speaking people of North Ceylon that they are anti-Indian. In fact, almost every representative from the Tamil region of Ceylon in the Ceylon Parliament has espoused the cause of these Ceylonese nationals of Indian origin. You will find leftist parties like the Lanka Samaj Party standing for Ceylon citizenship being granted for Ceylonese of Indian origin. It is best, therefore, to know how this problem has arisen. During the days of the British rule, the landless peasants of India were encouraged to go over to Ceylon to cut down forests on the hill sides so that tea and rubber might be planted there. While British rule was there, all were treated as British subjects and there was no distinction as to the political status of the people there. When the Donoughmore Constitution was introduced in 1930 and adult franchise was introduced, those of Indian origin had the same political rights as any other person

[Sri S. C. C. Anthony Pillai] [13th May 1954]

resident in Ceylon. As a result of universal adult suffrage that was introduced then, a fair number of representative, shall I say, of Indian origin, were returned to the Ceylon Parliament. But when the U.N. Party which follows economic policies found similar to those followed by the Congress in India that it was unable to get a stable majority in the Parliament, it decided by one stroke of the pen to disfranchise people of Indian origin. Thereby, nearly eight lakhs of people of Indian origin were disfranchised and the U.N.P. had been able to stabilise its position. When we thus pin-point the hostility between the people living there, we will find that there is no hostility as such between people of Indian origin and Ceylonese nationals but it is something engendered by the economic policies followed by the party in power.

“ What is the point we have got to see? We have got to see whether the Ceylon Government have implemented honestly and fairly the Citizenship Act? The answer is a blank ‘ no ’. To-day an Asian country has got the right to determine who its nationals are. Let us assume for the sake of argument that the Ceylon Government has got the right to determine who its nationals are. The Citizenship Act has been placed on the Statute Book. Nearly six years have passed. Still several lakhs of the Indians living there are in a state of uncertainty as to whether they are citizens of Ceylon or citizens of India. What is the result? We have now, six years after the Citizenship Act has been passed, a state of suspense. Several lakhs of people of Indian origin are now suffering without citizenship rights. They have been rendered stateless. It is this administrative quibbling on the part of the Ceylon Government which must be condemned in unequivocal terms. There should not be any restrictions or hindrance or mental reservations. I do not know of any instance in the world relationship where people have been kept in a state of suspense as to what their status is. It would, in my opinion, be wise if the Government of India take special interest in the matter and see to it that the Ceylon Government faithfully, honestly and fairly implement the Citizenship Act, under which the several lakhs of Indians could be granted citizenship rights in Ceylon. It should be clearly and unequivocally laid down that any person who is born and bred up in Ceylon, who has lived there for five years, who wants to make Ceylon his home and who signs a declaration to that effect, should be immediately granted citizenship of Ceylon without any reservations. What I feel sorry for is the recent Ceylon-Indian agreement has many loopholes and far from bringing about favourable and cordial relations between Indians and Ceylonese, embitters the relationship between the two. If for instance a clear world definition had been given to the term ‘ Ceylon citizen ’ and if it had been laid down what steps, I mean, administrative steps, be taken to grant a person citizenship rights, then the whole problem could have been solved overnight. But unfortunately certain elements of the party in power in Ceylon, has got its own dislike for the people of Indian origin living in Ceylon, and has roused a spirit of nationalism by complaining against the growing increase in the number of illegal immigrants. In this way, they

13th-May 1954] [Sri S. C. C. Anthony Pillai]

have side-tracked the issue. That is why I say let this House make it clear to the Government of India that what we want is a very early settlement of this citizenship question. Let us request the Government of India to clearly and unequivocally request the Government of Ceylon to lay down fair standards by which citizenship rights could be acquired by the Indians as expeditiously as possible. If we stress that one vital point instead of ranging over other issues, I think we would have solved the problem without in anyway sowing the seeds of embitterment, which it would be most undesirable for this House to do."

RAJA MUTHIAH CHETTIYAR OF CHETTINAD :—

"Mr. Deputy Speaker, Sir, the question of treatment of Indian nationals abroad has been engaging the attention of the Government of India and this House for a long time. It is not as if this is the first instance wherein in this House we are discussing the question of treatment of Indian nationals abroad. Even in the year 1937 when Sri Rajagopalachari was the Chief Minister of Madras, I think, the Government themselves placed before the House a resolution regarding the treatment of Indian nationals in Burma. It must be clearly said in this connexion that the majority of Indian nationals now living in other countries hail from South India and most of them have gone from Tamilnad. It is a notorious fact that the Government of India have not taken the right action at the right moment. They have not taken the right steps on the right occasion. What would have been right action in 1949, they have taken only in 1954, five years later when it is too late. This to a great extent is due to the attitude taken by the officials of the Government of India over this question of treatment of Indian nationals, majority of whom are our brethren, abroad. I am not tired of attacking the officials of the Government of India. What could the poor Prime Minister, who is already overworked, do in this matter? He must be advised and apprised of the day-to-day position by the officials. I must also repeat my charge against the Members of the Central Parliament, now called by the fair name of the House of the People, who hail from South India, and that too from Tamilnad. What prevented those Members of Parliament from Tamilnad and other parts of South India, I ask, from waiting in deputation on the Prime Minister of India and urging upon him the urgent necessity of solving this vexed problem of citizenship rights for Indian nationals in Ceylon by direct negotiations with the Ceylon Government? Our Members of Parliament have not waited in deputation on the Prime Minister. Recently Mr. Kamaraj Nadar, our Chief Minister now, visited Malaya a month ago. He had been to Ceylon three months ago. When he returned from Ceylon, he told me that the situation in Ceylon was worsening. When the Indo-Ceylon agreement was being drafted in Delhi, this Government ought to have been there on the scene, as Mr. Palaniyandi rightly observed. They ought to have impressed on the Prime Minister and the Government of India the urgent necessity of the problem and ought to have apprised them with up-to-date details about the latest position of Indian nationals living in Ceylon. That would have helped to

[Raja Muthiah Chettiyar of Chettinad] [13th May 1954]

remove the many loopholes which we now find in the Indo-Ceylon agreement. But I was really surprised at what the Hon. Leader of the House told the House ten or fifteen days ago that this Government of Madras was not at all consulted in the matter of drafting the Indo-Ceylon agreement when the fact is that that agreement involves the very lives of a majority of people of our soil, I mean, the people who have gone to Ceylon from Tamilnad; it ought to be a matter affecting this Government. I am surprised at the attitude taken by the Government of India in not consulting this Government while drafting the Indo-Ceylon agreement. During the time of the Britishers there was a department called the Emigration Department in the Government of Madras which dealt with the welfare of Indian nationals in Burma, Ceylon, Malaya and other countries. I do not know whether that department exists now. I believe it does not. I would earnestly request the Hon. Minister for Finance and the Hon. the Chief Minister to immediately open that department, which is very necessary especially at this time when thousands and thousands of our people are suffering in Ceylon. We must be in touch with the latest position of our nationals abroad. When that Emigration Department was in existence, we used to get periodical reports about the condition of our people living abroad. But now no such news is made available to us. That is why I say that that department should be revived immediately. I should like one Minister to be in charge of this subject. He should keep himself fully possessed of facts regarding what is happening to our people abroad. He should take steps to see to the welfare of our Indian nationals living abroad. I am sorry that such a state of things is not in existent now. I am also sorry that our Hon. Chief Minister and the Hon. Leader of the House have not flown to Delhi when the Indo-Ceylon Agreement was drafted. They ought to have been there and represented the views of lakhs and lakhs of Tamilians who have left South India and gone to Ceylon. But they were not invited by the Government of India. I know that even the representatives of the Ceylon Indian Congress, which is a representative body that can speak for the Indian nationals in Ceylon, have not been given or allowed the opportunity to meet the Prime Minister and present their views before the Nehru-Kotelwala Agreement was signed. If only the leaders of public opinion both in India and Ceylon were to come forward, I think it would not be very difficult to arrive at an amicable agreement. But unfortunately the way is unilateral. It is not bilateral. Unfortunately the Government of India do not see eye to eye with us. I would like to inform the House that the High Commissioner for India in Ceylon has now come forward and said that he would not recognize the identity certificates given to workers in estates in Kandy and other places. It has now been said that identity cards and certificates given to estate workers would not be recognized by the Government of India from 18th June 1954. This is what the High Commissioner has told us. What will be the result? Our own brethren toiling from dawn to dusk in the soil of Ceylon will not be in a position to visit their mother country for a short while with identity certificate. Why should they not be allowed to go to India for fifteen days? Then,

13th May 1954] [Raja Muthia Chettiyar of Chettinad]

why should we tolerate the Ceylonese or Jaffna people coming to India for fifteen days? What objection is there to allow Indian workers to go to India? After all one hundred workers per day out of ten lakhs is very small. The Indian High Commissioner has been telling the public that he will be helping people to get citizenship right. But citizenship right is not given liberally; only one in five is given the right. Only a few thousands have been recognized. Our purpose is to bring to the notice of the Government of India that it is very injurious to the working classes to discontinue the recognition of the identity certificates from 1st June 1954. What we urge the Government of India to do is to cancel the order. We are not asking the Government of Ceylon to do anything. We are asking the Government of India not to do a wrong thing from 1st June, as such a wrong thing will retard progress. Let them at least stay the order and consider the matter *de novo*. They are doing it in a hurry. Many representations have been made to the Government of India that they have been ill-advised by the Indian High Commissioner in Ceylon to discontinue the recognition of the identity cards. Let not damage be done. Let this House give a warning to the Government of India. I would entreat the Hon. Chief Minister and the Hon. Leader of the House to go to Delhi after the session is over and personally represent to the Government of India the strong feeling of the Members of this House and the public. I think a personal visit by these two gentlemen will be of great value. If the step proposed to be taken on 1st June is stayed, negotiations could be started. Negotiations should be started immediately so that the entire Indo-Ceylon Agreement may be considered *de novo*. There are many points to be dealt with. I hope the Madras Government will create a special portfolio of Indian Nationals abroad whether they be in Ceylon, Malaya or Burma, and include it among the portfolios of one of the Ministers. That will give satisfaction to everybody. It has been rightly pointed out that the Indian High Commissioner in Ceylon has not been sympathetic and that he need not have taken this step. I can prove from personal knowledge that I have got from discussions with many people connected with the estates including the workers that the discontinuance of the recognition of identity certificates from 1st June is a very injurious step. I think this is a step which even the Government of Ceylon would not have dreamt of taking. The Indian High Commissioner is trying to be more enthusiastic than even the Ceylon politicians. As a sequel to the action of the High Commissioner, the Government of Ceylon have said that they will go back on their immigration policy and introduce the visa system instead of the permit system. Why should our people there be treated as casual visitors? I feel that it is highly—I do not want to use strong language—unjust that people who have had long connection with Ceylon should be treated so rudely.

“I would ask the Hon. Leader of the House not to treat this resolution as an ordinary resolution. I would have been immensely pleased if the resolution had been moved by the Government themselves, and such resolutions had been moved as Government

[Raja Muthia Chettiyar of Chettinad] [13th May 1954]

resolutions in the past. Anyhow, this resolution is likely to be accepted by this House unanimously and it becomes a resolution of the Government inasmuch as the Government is a part and parcel of this House. The Hon. Leader of the House will be doing his duty by this House and by the public concerned if he would take the trouble of visiting Delhi along with the Chief Minister. That is the only way in which he could do real service.

"I would also entreat the Hon. Leader of the House to send this resolution and the speeches on it to the Government of India. Ordinarily proceedings of the Assembly are printed long after the date of the meeting. I hope that on this occasion the Secretariat of the Legislature and the Secretariat of the Madras Government will be alert, prepare the proceedings within a few days, and send it to the Government of India at least within a week so that they may know the real feelings of the people. They will not be able to appreciate the feelings of the people from the scrappy newspaper reports. Though we are grateful to the newspapers for giving publicity to the feelings and opinions of the people, it will be desirable if the Government and the Legislature will take steps to send a copy of the speeches along with the resolution. Very good speeches have been made to-day in Tamil and in Malayalam by eminent Members of this House—better speeches than the speech that I am now making. I do hope that the Legislature Office and the office of the Leader of the House will take steps to translate them into English and send all the speeches to the Government of India and bring them to the notice of the Prime Minister and his Secretariat. Let us hope that the Prime Minister will be pleased to reopen the matter and come to a settlement with the Government of Ceylon which will have the desired effect."

DEPUTY SPEAKER :—"I fix a time-limit of five minutes for each speaker."

* SRI KUNHI MOHAMED SHAFEE :—"മിസ്റ്റർ, ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ, സർ, അഞ്ചു നിമിഷം നേരം മാത്രം സംസാരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടവരിൽ ആദ്യത്തെ മെമ്പറായ ഞാൻ വളരെ ദീർഘമായി സംസാരിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. രാജാ മുത്തുരാജയിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ, സിദ്ധേൻ, സിങ്കപ്പൂർ, അന്തമാൻ, പിനാക് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പോയിട്ടുള്ള നമ്മുടെ ആളുകളെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനായി നമ്മുടെ മന്ത്രിസഭയിൽ കഠിനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാണെന്നു എനിക്കു അഭിപ്രായമുണ്ട്. സിദ്ധേണിലെ ഇന്ത്യക്കാരെ പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ സിദ്ധേൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ പുതിയ നയംകൊണ്ടു കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ക്ലേശങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്നത് പ്രത്യേകിച്ചു രമിമരം മലയാളികളും പൊതുവിൽ തെക്കെ ഇന്ത്യാക്കാരും ആണെന്നുള്ള വസ്തുത വിന്യസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ അസംസ്ഥിതനെ ഈ പ്രശ്നത്തിലേക്കു ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു ഇതിനു മുമ്പു ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്നു ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞുശേഷമാണ് ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെണ്ടു സിദ്ധേൻ ഗവണ്മെണ്ടുമായി കൂടിയായോ ചിലതു ഒരു ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. ആ ഉടമ്പടിയിലെ വ്യവസ്ഥകളേയും വകുപ്പുകളേയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കേന്ദ്രഗവണ്മെണ്ടു ഈ ഗവണ്മെന്റിനോടു ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ ഈ അസംസ്ഥിതിൽ ഒരു ചോദ്യം ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. നിങ്കാ ഗുമെൻ പറയട്ടെ, സർ, ആ ചോദ്യത്തിനു ലഭിച്ച മറുപടി ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെണ്ടു ഈ ഗവണ്മെന്റിനോടു യാതൊരാലോചനയും നടത്തിയിട്ടില്ലെന്നാണ്. ഈ മറുപടി ഈ സഭയിൽ പലരേയും അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കിത്തീർക്കുക മാത്രമല്ല, അബ്

[R. S. Arumugam]

-[13th May 1954]

யும், மேடுகளையும் செப்பவிட்டு வளமுள்ள தோட்டங்களாக மாற்றினார்கள், எப்படி பூஞ்சோலை நிறைந்த செல்வமிக்க தீவாகச் செய்தார்கள், என்பதை எல்லாம் நான் இளமை முதலே நன்கு அறிவேன். என் வீட்டிற்கு அருகில் இலங்கையில் வாழும் மக்களின் உறவினர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று அங்கேயுள்ள ஒரு கிழவரிடம் இலங்கையைப்பற்றி சொல்லுங்கள் என்றால், அவர் அங்கே தாங்கள் பட்ட கஷ்டத்தையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்வார். எப்படி ரத்தமும், வியர்வையும் சிந்த உழைத்தார்கள் என்பதைப்பற்றி சொல்வார். எப்படி வேலை செய்யும்போது தமிழர்களில் சிலர் பாம்பு கடித்து இருந்தார்கள் என்பதைப் பற்றியும் சொல்வார். அதைக் கேட்கும்போதும், நம் நாட்டு மக்கள் பிற நாடு சென்று எப்படி கஷ்டப்பட்டார்கள் என்ற எண்ணத்தால் நம் உள்ளம் உருகும். அந்த நன்றி அந்நாட்டு மக்களுக்கு இல்லையே.

‘ எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை

செய்தநன்றி கொன்ற மகற்கு ’, என்று வள்ளுவர் சொல்வதைப்

போல அந்த நாட்டின் நலனுக்காக, அந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக, அந்த நாட்டின் வளப்பத்திற்காக பாடுபட்ட ஏழை இந்தியர்களுக்கு உரிமை எதுவுமில்லை யென்று இலங்கை சர்க்கார் சொல்வது செய்த நன்றியை மறப்பது போலத்தான் ஆகும். அது மட்டுமல்ல. ஒருகாலத்தில் இந்த நாடும், அந்த நாடும் சேர்ந்தேயிருந்தன. பின்னர் இடையே கடல் பொங்கி நாட்டை உட்கொண்டுவிட்டதன் காரணமாக இரு நாடாக ஆகிவிட்டதே தவிர வேறில்லை. அப்படி ஒரே நாடாக, ஒரே கலாசாரம், பண்பாடு, மொழி இவற்றைப் பின்பற்றும் தேசமாக இருந்து, பின்னர் மாறிய போதிலும் கூட, அங்கு இருக்கும் தமிழர்களுக்கு மற்றவர்களுக்கு கொடுக்கும் உரிமைகள் எதுவும் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்வது ரொம்பவும் வருந்தத்தக்கதாகும்.

“ சமீபகாலத்தில் தான் ஸ்ரீ பண்டித நேரு அவர்களும், ஸ்ரீ ஜான் கொத்தலவால அவர்களும் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்கள். அதை சிலோன் சர்க்கார் சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவே மீறுவது ரொம்பவும் வருந்த வேண்டிய விஷயமாகும். அதோடு இலங்கையில் வாழுகின்ற கூலிகள் பெரும்பாலோர் நம் நாட்டின் சேரிகளில் வாழும் ஹரிஜன் மக்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தான். இன்றைக்கு கிராமாந்திரங்களில் உள்ள சேரிகளுக்குப் போய்ப்பார்த்தால் இடிந்து விழுந்திருக்கும் சில வீடுகளைப் பார்க்கலாம். அவைகள் யாருடையது என்று கேட்டால் அவ்வீட்டிற்குச் சொந்தக் காரர்கள் சிலோனுக்குச் சென்று பல ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டது என்றும் தெரியும். அவர்களை எல்லாம் சிலோன் சர்க்கார் திரும்பவும் இந்தியாவுக்குப் போ என்று சொன்னால் அவர்கள் இங்கே வந்து எங்கே வாழ்பார்கள்? அவர்களுக்கு வீடுகள் கிடையாது. இருந்த வீடுகளும் இடிந்து போய் குட்டிச்சுவர்கள் தான் இருக்கின்றன. இதை அவர்கள் சிந்தித்துப்பார்த்தார்களா? இதைப் பார்க்கும்போது ஒரு பக்கம் துக்கமாக இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்தில் மிக வருத்தம் கலந்த ஆத்திரம் உண்டாகிறது. அதைப்பற்றி பலர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நானும் வேறு விதத்தில் அதைப்பற்றி குறிப்பிடவிரும்பவில்லை. இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையை இந்திய சர்க்கார் உடனடியாக மேற்கொள்ளவேண்டுமென நாம் ஏகமனதாக வற்புறுத்தியாக வேண்டும்.

“ மேலும் எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் சொன்னமாதிரி தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் உடனடியாக டெல்லிக்குச் சென்று, இவ்விஷயத்தில் இந்தியப் பிரதம மந்திரி அவர்கள் தக்க கவனத்தைச் செலுத்தும்படியாகவும், தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்பதாகவும் கேட்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஆதரித்து என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI D. KRISHNAMURTHY GOUNDER:—“ உயர் திருவாளர் உப தலைவர் அவர்களே, இன்று தமிழ்நாட்டிலிருந்து சென்ற டல லட்சக்கணக்கான மக்களின் நிலைமையைப் பற்றி நாம் பேச வேண்டியிருக்கிறது. எனக்கு முன் பல பேர் பேசினார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் அவர்கள் படும் துயரங்

13th May 1954] [Sri D. Krishnamurthy Gounder]

களைக் கூறினார்கள், ஆனால் நம் நாட்டுமக்கள், தமிழ்நாட்டு மக்கள் இலங்கைக்கு சுறணடுவதற்காகச் செல்லவில்லை. அங்கு சென்று தங்களுடைய உடல் உழைப்பால் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்து, பின்னர் அதையே தாயகமாகவும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அந்த மக்களோடு மக்களாய் இப்பொழுது வாழ்ந்து கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் ஒன்றும் அவ்வளவு பெரிய பணக்காரர்களாக ஆகிவிடவில்லை. அங்கு ஒருவித இன்பத்தையும் அனுபவித்து விடவில்லை. ஆனால் இன்று அவர்கள் அங்கு வாழக்கூட விடாமல் தடுக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு மனித சுதந்திரத்தை கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். இதற்காக நாம் நமது மத்திய சர்க்காரை கேட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானம் வந்திருக்கிறது. அதை நாம் ஆதரிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எதற்கெடுத்தாலும் நாம் மத்திய சர்க்காரை அணுக வேண்டியிருக்கிறது. எனக்கு முன் பேசிய உயர்திரு செட்டிநாட்டு அரசர் அவர்கள் சொன்னது போல் நமது பிரதம மந்திரி அவர்களுக்கு அதிக வேலைகள் இருக்கலாம். அவர்கள் பல வேலைகளை கவனிக்க வேண்டியிருக்கும். அதனால் ஸ்ரீ நேரு அவர்களுக்கு தமிழ் நாட்டினுடைய குரலையோ, தமிழ் மக்களின் துயரத்தையோ கவனிக்க நேரம் இல்லை தான். ஆனால் அதே ஸ்ரீ நேருஜி அவர்கள் காஷ்மீரத்திலேயும், மற்ற அகதிகளுக்கும் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் ஒதுக்கவும், தன் நேரத்தை செலவழிக்கவும் முடிவாகிறது என்பதை எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு தமிழ்நாட்டைப் பற்றி கவனிக்க வேண்டுமென்ற கவலைகிடையாது. அதற்காகத்தான் தமிழ்நாடு ஒரு சுயேச்சை நாடாக தனித்தியங்கினால் இந்த கதி நமக்கு நேராது. இதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். தமிழ் நாட்டிலே இருக்கும் நம் தமிழர்களுக்கு சுயேச்சை இல்லை. நாம் ஒவ்வொன்றிற்கும் வடநாட்டு ஆதிக்கத்திற்கு கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்ற கொள்கை இருப்பதால் தான் நமது மக்கள் அயல்நாட்டில் எவ்வித சுதந்திரமுமின்றி வாழ வேண்டியிருக்கிறது.

“தமிழ்நாட்டில் எங்கு எடுத்துக் கொண்டாலும் பல வளம்பொருந்திய சுரங்கப் பொருள்கள் கிடைக்கின்றன. அந்த சுரங்கப் பொருள்கள் கிடைக்கும் தொழிற்சாலைகளையெல்லாம் நம் அரசாங்கத்தார் ஏற்று நடத்தினால் நமது நாட்டில் மக்கள் மிகவும் நன்றாக வாழ்வார்கள். அதோடு நம் நாட்டுமக்கள் வெளிநாட்டுக்கும் போக வேண்டிய நிலைமை ஏற்படாது. அப்படி இந்தத் தொழில்களை சர்க்கார் ஏற்றுக் கொண்டால் வெளிநாட்டிலிருக்கும் மக்கள் நம் நாட்டிற்கு திரும்பி வந்தாலும் அவர்களுக்கு அநேகமாக இதன் மூலம் வேலைகள் கிடைக்கும். இதற்காகத் தான் முன்பு கேள்வி நேரத்தில் உபகேள்வியாக உயர்திரு பத்தவத்சலம் அவர்களை ஒரு கேள்வி கேட்டேன். அவர்கள் இம்மாதிரியான தொழிற்சாலைகளை சர்க்கார் ஏற்று நடத்தத் தயாராக இல்லை என்று பதில் கூறினார்கள். ஏன் இம்மாதிரியான புதிய தொழிற்சாலைகளை இனிமேலாவது அரசாங்கத்தார் ஏற்று நடத்தக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். அப்படியில்லாவிட்டால் இன்னும் ஒரு சிறு யோசனை கூறுகிறேன் : அதாவது ஒவ்வொரு தொழிலிலும் சர்க்கார் சரிபங்கு போட்டு நடத்தல் அல்லது கூட்டுறவு முறையில் நடத்துதல். அவ்வாறு ஏதாவது ஒரு வழி செய்தால் நாட்டிலுள்ள மக்கள் நன்கு வாழ்வார்கள். ஆனால் இவ்வாறு எல்லாம் செய்ய முடியாததற்கு முக்கிய காரணம் நம் ஆதிக்கம் வடநாட்டு ஆதிக்கத்தோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தவிர வடநாட்டு தொழிற்சாலைகள் பூராவும் பெரிய பணக்காரர்களான பிரீலா, டாட்டா போன்றோரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருக்கிறது. ஆகையால் இனிமேலாவது நம் நாட்டு மக்கள் சுயேச்சையாக வாழ வேண்டுமென்றால், நம் நாடு தனித்தியங்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்த நமது முதல் மந்திரி அவர்களும், நம் மாகாண நிதி மந்திரி அவர்களும் டெல்லிக்கு நேராக சென்று, இந்த விஷயங்களையெல்லாம் பிரதம மந்திரியாகிய நேருஜிக்கு சுட்டிக்காட்டி இதற்கெல்லாம் தக்க பரிகாரம் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய சிறுநரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI T. V. SANNASI :—“கனம் உப சபாநாயகர் அவர்களே, 11-22 இலங்கையிலே தமிழர்கள் படுகின்ற பாட்டைக் குறித்து இந்த தீர்மானத்தை கட்சி பேதமின்றியும், மதபேதமின்றியும் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள

p.m

[Sri T. V. Sannasi]

[13th May 1954]

வேண்டுமென்று இதுவரை பேசியுள்ள அங்கத்தினர்கள் கேட்டு வந்தார்கள். ஆனால் அவ்வாறு ஒன்றாக தீர்மானம் நிறைவேற்றிவிட்டால் மட்டும் பயனில்லை. அதைச் செயல் முறையிலே பரக்க வேண்டியது மிக மிக முக்கியம். அந்த வகையிலே சாதகமான பயன் ஏற்படாவிட்டால், தமிழன் உழைக்கத்தான் பயன்படுகிறானே தவிர சுகம் அனுபவிப்பதற்கில்லை என்பது ஊர்ஜிதமாகும். பாடுபட்ட பலனை அவனால் அனுபவிக்க முடியாமல் போகும் காலத்தில் கடவுள் இருந்தால் இப்படி விரிவாரா என்று நினைக்கிறான். பாடுபட்டும் பயனில்லையே என்று வருந்துவதோடு, கடவுளிருக்கிறார் என்று சொல்லுகிறார்களே, கடவுள் இருக்கிறார் என்றால் ஏன் இப்படி கஷ்டப்படும்படி நேரிடுகிறது என்று அவன் புலம்புகின்ற சமயத்தில் கடவுளே இல்லை என்பதை நிரூபிக்க ஒரு பெரும் கூச்சல்கிளம்புகிறது. அவ்வாறு பெரும் கூச்சல் கிளம்புவதில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு அவன் பாடுபட்ட பலனை வாங்கித் தருவதற்கு முன்வருமேயானால் அவனால் ஓரளவு லாபமடைய இயலும். ஆகையால் இந்த வெறும் கூச்சல் கிளப்புவதால் ஒருவித பயனும் ஏற்படுவதில்லை. காரணம் கேட்டால் தென்னாடு ஊமையாகிவிடுகிறது. அதற்கு சுதந்திரம் அளிக்கப்படவில்லை. இது வடநாட்டோடு இணைந்திருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஏன் இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள் என்பதுதான் தெரியவில்லை. இந்த நிலைமையிலே தமிழர்கள் இன்று பெருமளவிற்கு பாதிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள்.

“இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு அறிவு இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. அவர்கள் மனிதத்தன்மை வாய்ந்தவர்கள்; அவர்களுக்கு அறிவு இருக்கிறது. சுமார் 300 வருஷங்களுக்கு முன்பு டச்சுக்காரன் ஆண்டகாலத்தில் காப்பிக்கொட்டை உற்பத்திச் செய்வதற்காக ஆட்கள் வேண்டுமென்றதால் பல பகுதிகளிலிருந்து அங்கு சென்றனர். அதிலே பொதுவாக பல பகுதிகளிலிருந்து சென்றபோதிலும்கூட, தென்னாட்டில் திருநெல்வேலி, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருச்சி முதலிய ஜில்லாக்களிலிருந்து சென்று வாழ்ந்தவர்கள் பெரும்பாலோர். காப்பிக்கொட்டை அதிகமாக உற்பத்தி செய்து கொண்டுவந்த காலத்தில், பின்னர் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ரப்பர் தோட்டங்களை ஏற்படுத்தி அதைப் பயிர் செய்வதற்காக இன்னும் பல கூட்டத்தார் அங்கு செல்ல வேண்டி வந்தது. அப்படிச் சென்றவர்களில் தாழ்த்தப்பட்டோர்கள் தான் அதிகம். பிறகு ஆங்கிலேயர் கையில் வரும் போது சென்னையிலும், இலங்கையிலும் ஒரே கவர்னர் ஆண்டிருக்கிறார். இது எல்லாம் அவர்களுக்கும் தெரியாமல் இல்லை. ஆனால் இன்று அவர்கள் செய்யக்கூடியதின் அர்த்தத்தான் என்ன? “நீங்கள் இதுவரையில் செய்த வேலைகள் எல்லாம் போதும். நீங்கள் இப்பொழுது சக்கையாகி விட்டீர்கள், ஆகையால் போய்விடுங்கள்” என்று சொல்லுவதுபோல் சந்தேகப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் வடக்கேயிருந்து ஒரு ஹை கமிஷனர் அங்கு உள்ளதுதான் என்று கூறுகின்றனர். அவர் தமிழர்களடைய குறையை கவனிக்கவில்லை என்று பெரும்பாலோர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஓரளவுக்கு அப்படி இருக்க முடியாது; அப்படி இருந்தாலும் அதை மறுக்க முடியாது. அங்கே தமிழரை ஹை கமிஷனராக போட்டுவிட்டால்மட்டும் நிலைமை சாதகமாகிவிடும் என்று சொல்வதற்கு மில்லை. அப்படி அவர்கள் சொல்லுகிறபடி ஒரு தமிழரை, அதவும் ஒரு பழந்தமிழரை போட்டாலும் இந்த கதிதான் இருக்கும். தமிழன் என் பவன் யார்? பழந்தமிழரை அங்கு ஹை கமிஷனராக அனுப்பினால் இந்த மாதிரியான குறையே காதில் விழ சந்தர்ப்பம் ஏற்படாது, இப்பொழுது, நம் நாடு, வடநாட்டின் ஆதிக்கத்தில் இருப்பதால்தான் இந்த நிலை என்று சில மெம்பர்கள் சொன்னார்கள். அது ரொம்பவும் தவறு. தென்னாடு வடநாடு என்ற பேதமே இல்லை. இது புரியாத ஒரு தத்துவம் ஆகும். இம்மாதிரியான துவிபாஷையால் சந்தர்ப்பத்திற்கு தகுந்தமாதிரி தமிழர் என்று சொல்லிக் கொள்வதும், கஷ்டங்கள் வருகின்றபோது அக்கரை எடுத்துக்கொள்ளாமல், ஒரு சமயம் மலையாளிகள் என்றும், மற்றொரு சமயம் தமிழர்கள் என்றும் சந்தர்ப்பத்திற்கு தகுந்தமாதிரி சொல்வது மிகத்தவறு. ஆகவே தமிழர்கள் கற்றுக்கொள்ளும் தமிழ்க்கலை சந்தர்ப்பவாதமாக இருக்கிறதே தவிர, வடநாடு, தென்னாடு என்ற துவிபாஷை மிகவும் தவறு என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்தத் தீர்

13th May 1954]

[Sri T. V. Sannasi]

மானத்தை உடனடியாக நிறைவேற்றி, இலங்கை மக்கள் விஷயத்தில் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* **SRI C. KANDASAMI** :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது இந்த சட்ட சபையிலே கொண்டுவந்திருக்கும் தீர்மானத்தை எல்லாக் கட்சியினரும் ஒப்புக்கொள்ளும் வகையில் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இக்கட்சி நலனுக்காக கொண்டுவரப்பட்டதல்ல. இது பொதுப்பட்ட பிரச்சனையாதலால், சிங்களத்தில் அல்லற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தமிழர் களைப் பாதுகாக்கப்படவேண்டிய பிரச்சனையாதலால், இதை எல்லாக் கட்சியினரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். இத் தீர்மானத்தை எங்கள் பக்கத்திலிருந்து கொண்டுவந்தது என்பதற்காக எதிர்க்காமல் ஆதரிப்பதற்காக எங்கள் நன்றி. ”

11-26
p.m.

“ இன்றைக்கு இலங்கையில் வாழும் 10 லட்சம் பேர்களுக்கு பிரஜா உரிமை இல்லை. இவ்விதமாக சென்ற பிப்ரவரி மாதம் ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நாம் இன்றைய தினம் மே மாதத்தில் ஒலமிட்டு தீர்மானம் போடுகிறோம். அங்கே பத்து லட்சம் மக்கள் எப்படி வசிப்பது என்பது தெரியாது. ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இது அரசினர் கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. ஆரம்பத்தில் கனம் நிதி மந்திரி இந்திய அரசாங்கத்தின் அந்நிய நாட்டுக் கொள்கை விவாதத்தில் இருக்கக்கூடாது என்று சொன்னார். ஆனால் அவர் கட்சியிலிருந்துதான் மத்திய சர்க்கார் சரிவர நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று புதூர் வந்தது. மேலும் வடக்கு, தெற்கு போன்ற விஷயங்களும் அவர் பக்கத்திலிருந்தே அடிபட்டது என எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். ”

“ அங்கு வசிக்கும் தமிழர்கள் தொழிலாளர்கள். அவர்கள் இலங்கை மக்களுக்கு எதிரிகளல்ல. அங்கு நடக்கும் அநியாயங்களுக்கெல்லாம் காரணம் தோட்ட முதலாளிகள்தான். அந்த முதலாளிகள் வெள்ளையர்கள். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம்தான் இந்த வகுப்புவாத சண்டையை மூட்டி வருகிறது என்பதை சபை கவனத்தில் எடுக்கவேண்டும். அதுவும் இந்தியர்களது நிலை எங்கும் குறிப்பாக காமன் வெல்த் பங்காளிகள் தேசத்தில் தான் இவையெல்லாம் நடைபெறுகிறது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. ஹை கமிஷனர் தேசாய் வட இந்தியர், உத்யோகஸ்தர்கள் சரிவர நடக்கவில்லை, என்பதெல்லாம் சரிதான். ஆனால் அவர்களாக இதையெல்லாம் செய்கிறார்கள். அதற்கும் அந்நி : நாட்டு இலாகாவுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்பது சரியல்ல. ”

“ இந்த துர்ப்பாக்கிய நிலையைப்போக்கி 10 லட்சம் தமிழர்களது வாழ்வைப் பாதுகாக்க முன் வரவேண்டும் ; திட்ட வட்டமான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். ”

“ உடனே இந்திய அரசாங்கம் ஸர் ஜான் கொத்தலவாலவின் போக்கை திட்டவட்டமாக கண்டிக்கவேண்டும். சிலோன் மக்களது நலனுக்கும், குடியேறியுள்ள தமிழ் மக்களது நலனுக்கும், முரண்பாடு கிடையாது. அங்குள்ள ஜன நாயகக் கட்சிகளும் தமிழர்களது உரிமையை பறிப்பதை எதிர்க்கின்றன. இலங்கையைத் தங்கள் தாயகமாக ஏற்படுத்திக்கொள்ள விரும்புவவர்களுக்கு அனுமதி அளிக்கவேண்டும் என்று போராடுகின்றன. காலமாகிவிட்டதால் இந்திய அரசாங்கம் உடனடியாகத் தீவிரமான நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன். ”

* **SRI R. V. SWAMINATHAN** :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேசவிரும்புகிறேன். சமீபத்தில் நடைபெற்ற டில்லி ஒப்பந்தத்திற்குப் பிறகு இலங்கை வாழ் மக்கள் பிரச்சனை, ஒருவாறு தீர்ந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையில் நாம் இருந்தோம். அக்ரிமெண்டின் ஷரத்துக்களை அமுல் நடத்துவதில் இலங்கை அரசாங்கம் மிகவும் மோசமான நிலைமையில் இருக்கின்றதைப் பார்க்கிறோம். இலங்கையில் மட்டும் அல்ல, இன்னும் அன்னிய தேசங்களிலுள்ள இந்திய மக்களுக்கு இவ்விதமான கஷ்டங்கள் நேர்ந்த வண்ணமாகத்தான் இருக்கின்றன. ”

11-33
p.m.

[Sri R. V. Swaminathan] [13th May 1954]

“தென் ஆபிரிக்காவை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு வாழும் இந்தியர்கள் மலானினால் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். இன வெறியின் காரணமாக அங்கே இந்தியர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள்.

“ஒரே நிறத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வாழும் இலங்கையில் மோசமான நிலைமையில் காரியங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. இலங்கையில் வாழும் சுமார் 10 லட்சம் இந்தியர்களில் கிட்டத்தட்ட 5½ லட்சம் இந்தியர்கள் இலங்கையை விட்டு துரத்தப்படுவார்கள் என்ற பயங்கர நிலை இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பிரகாரம் பார்த்தால் யார் அங்கே வெறும் கட்டாந்தரையாக உள்ள காடுகளை அழித்து பூமியை செம்மைப் படுத்தி பசுமையான தோட்டங்களாக மாற்றினார்கள். மூன்று நாளுக்கு தலைமுறை யாக அங்கே பிறந்தவர்களும், வாழ்கிற தொழிலாளிகளை பிரஜா உரிமை மறுத்து நாட்டை விட்டு விரட்டுவது எவ்வளவு அநியாயம் என்பதை இலங்கை பிரதமர் சர் ஜான் கொத்தலவால சிந்திக்கவேண்டும். தாஜா பண்ணும் முறையைக் கவியாண்டதால் இந்திய ஹை கமிஷனர் ஸ்ரீ தேசாய் பருதோலில் அடைந்துள்ளார் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. சென்னைவாசியை நியமித்திருந்தால் நிலைமை இவ்வளவு மோசமாக இருந்திருக்காது. ஆதலால் இந்திய அரசாங்கம் ஸ்ரீ தேசாயை திருப்பி அழைக்கவேண்டும்.

“இலங்கைப் பிரச்சினையை காமன்வெல்த் நாடுகள் கவனத்திற்கு கொண்டு வரவேண்டும். இது ஒரு சாதாரண பிரச்சனை அல்ல. 10 லட்சம் மக்களை பாதிக்கக்கூடிய பிரச்சனை. இந்த விஷயத்தில் காமன்வெல்த் நாடுகள் தலையிட முடியும். இதை மத்திய சர்க்கார்தான் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டும். நண்பர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி கவுண்டர் தென்னாடு சுதந்திர நாடாக இருந்தால் இலங்கை இந்தியப் பிரச்சனைக்கு அதிக அக்கறை செலுத்தி பரிகாரம் தேட முடியும் என்று சொன்னார். இது மிகவும் தவறு. இந்தியா ஒரே நாடாக இருந்தால்தான் பலம் பொருந்திய தேசமாகும். இந்த திராவிட நாடு பிரச்சனை தவறு என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கூற விரும்புகிறேன்.

“இப்போது நண்பர் ஸ்ரீ மணலி கந்தசாமி அவர்கள் பேசும்போது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தீர்மானம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எந்தத் தீர்மானம் கொண்டு வந்தாலும் இதர கட்சிகள் ஆதரிப்பதில்லை என்று சொன்னால் அது முற்றிலும் தவறு. எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் நாட்டுக்கு நன்மை தரக்கூடிய பிரச்சினையாக இருந்தால் நாங்கள் கட்டாயமாக ஆதரிப்போம். கம்யூனிஸ்ட் கட்சிதான் கம்யூனிஸ்ட் கண்ணோட்டத்தோடு பிரச்சினையை அணுகுவார்கள். ஆனால் காங்கிரஸ் கட்சி, பிரச்சினையை அதன் தராதரத்தைக் கொண்டு ஆலோசிக்கும். இந்தத் தீர்மானத்தை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தினர் கொண்டு வந்த போதிலும்தீர்மானம் மிகவும் முக்கியமானதால் நாங்கள் ஆதரிக்கின்றோம்.”

11-40
p.m.

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தியா-சிலோன் ஒப்பந்தம் எவ்வாறு அமுல் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக சிலோன் சர்க்கார் ஒரு உபகமிட்டியை நியமனம் செய்தார்கள். அந்த உப-கமிட்டியானது சிலோன் வர்த்தக அமைச்சராக இருந்த ஸ்ரீ சேனாநாயகர் அவர்களின் சிபார்சுகளை ஏற்றுக் கொண்டது. அந்தச் சிபார்சின் படி, சிலோனில் இருக்கின்ற 5½ லட்சம் இந்திய மக்களில் 4 லட்சத்திற்கு மேற்பட்டவர்களை எப்படி, எவ்வாறு சிலோனிலிருந்து விரட்டி அடிப்பது என்பதை ஆலோசித்து அதற்குத்தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்பதே அவர்களுடைய முடிவாகும். அதாவது அந்த சப் கமிட்டியின் முடிவாகும். அங்கே வாழ்கிற இந்திய மக்களில் இரண்டு லட்சம் பேர்களுக்கே அங்கே வாழ உரிமை வழங்கப்படுமென்று பாக்கி தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்கின்ற ஐந்தாறு லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட இந்தியக் கூலிகளை எப்படியாவது அந்த நாட்டிலிருந்து இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்குள்ளேயே இந்தியாவிற்குத் திருப்பி விரட்டிவிடுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்வதற்கும் அவர்கள் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

13th May 1954] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

“சிலோன்-இந்தியா ஒப்பந்தப்படி அங்கு வாழும் இந்திய மக்களுக்கு எல்லாம் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கு பதிலாக அங்கேயுள்ள இந்திய மக்களை இந்தியாவிற்கே விரட்டி அடிப்பதற்காக துரிதமான பல ஏற்பாடுகளை சிலோன் சர்க்கார் செய்து வருகிறது. அந்தக் கொள்கையை அனுசரித்து இந்தியர்களுக்குப் பாஸ்போர்ட்டுகள் வழங்கவும், ரேஷன் கார்டுகள் வழங்கவும் இது போன்ற பல உரிமைகளை வழங்கவும் மறுத்து வருகிறார்கள். இந்திய மக்கள் தாங்களாகவே இந்தியாவிற்கு திரும்பிப் போய்விடவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடோ என்னவோ அவர்களுக்கு வழங்கியிருந்த ரேஷன் கார்டுகளை ரத்து செய்துவிட்டார்கள். புது ரேஷன் கார்டுகள் வழங்கவும் மறுத்து விட்டார்கள். இது ரொம்பவும் வருந்த வேண்டிய விஷயம்.

“அந்த டெல்லி ஒப்பந்தத்தின்படி, அதாவது அதில் கண்டுள்ள 8-வது ஷரத்துப்படி சிலோனில் வாழ்கிற இந்திய மக்களுடைய உரிமைகளை, அதாவது அவர்களுடைய நலனை பாதிக்கும் வகையில் ஏதாவது செய்வதாக இருந்தால் அதைப்பற்றி சிலோன் சர்க்கார் இந்திய சர்க்காருக்குத் தெரியப்படுத்தி இவர்களுடைய யோசனையையும் கலந்து கொண்டே ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஒப்பந்தக் காலத்தில் இவைகள் யாவும் சிலோன் சர்க்காராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது தான். ஆனால் சிலோன் சர்க்கார் இன்றைக்கு அந்த ஒப்பந்தப்படி நடக்காமல் ஒரு தலைப் பட்சமாக நடந்து கொள்வதோடு அங்கு வாழும் இந்திய மக்களைப் பாதிக்கும் வகையில் சட்டம் இயற்றவும் முயற்சி செய்கிறார்கள். அதாவது டெல்லி ஒப்பந்தம் பகிரங்கமான முறையில் மீறப்படுகிறது.

“சிலோனில் வாழும் எட்டு லட்சம் ஜனங்கள் தங்களுக்கு பிரஜா உரிமைகள் வழங்கப்படவேண்டுமென்று மனுக்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவைகளில் 26 ஆயிரம் மனுக்களை பரிசீலனை செய்யப்பட்டு பிரஜா உரிமைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. கிட்டத்தட்ட 30 ஆயிரம் மனுக்கள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பாக்கியிருக்கும் மனுக்கள் இன்னமும் சர்க்காரின் பரிசீலனையிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. மொத்தமாகப் பார்க்கப் போனால் எட்டு லட்சம் இந்திய மக்களில் இரண்டு லட்சம் மக்களுக்குத் தான் பிரஜா உரிமைகள் வழங்கப்படுமென எதிர்பார்த்துப் படுகிறது. மற்றவர்களுக்குப் பிரஜா உரிமைகள் வழங்கப்படாவிட்டால் பின்னால் அவர்கள் அந்த நாட்டில் இருந்து வாழமுடியாது. அவர்கள் திரும்பவும் நம் நாட்டிற்கு வரவேண்டியிருக்கும். சிலோனில் இருக்கக் கூடிய அவர்கள் இந்தியாவுக்குத் திரும்பவும் வரவேண்டுமானால் அங்கே அவர்களுக்கு இருக்கக் கூடிய சகலவிதமான சொத்துக்களையும், உரிமைகளையும் விட்டுவிட்டுப் போகவேண்டுமென்பதாக நிர்ப்பந்தமும் சிலோன் அரசாங்கம் செய்வதாக ஒரு செய்தி வந்திருக்கிறது. இந்தியர்கள் தங்களுக்குள்ள உடமைகளையும், கஷ்டப்பட்டுச் சேர்த்த சொத்துக்களையும் விட்டு விட்டு இந்தியாவிற்கு வந்து விட்டால் மீண்டும் திரும்பி வரக்கூடாது என்றும் நிர்ப்பந்தம் செய்யப்படுவார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இது எல்லாம் ரொம்பவும் அநீதியானது. அங்கு இருக்கும் பயங்கர நிலைமையை விளக்குவதாக இருக்கிறது. நமது சர்க்கார் இவ்விஷயங்களை எல்லாம் விவரமாக மத்திய சர்க்காருக்கு எடுத்துச் சொல்லி இவ்விஷயத்தில் ஒரு சரியான பரிசீலனை தேட முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

“கடைசியாக ஹிந்து பத்திரிகையில் வெளி வந்துள்ள ஒரு செய்தியை மாத்திரம் படித்துவிட்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

‘Any attempt at unilateral legislation on this vital subject must be firmly resisted by Delhi’

இந்தக் கருத்தை மத்திய சர்க்காருக்கு வலியுறுத்தி இந்திய சர்க்கார் சிலோனில் வாழ்கிற இந்திய மக்களாகிய சிலோன் வாசிகளுக்கு தகுந்த பாதுகாப்பை அளிக்கத்தக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்வது கடமையாகும் என்பதை உணர்த்தவேண்டும். ஆகவே சபை முன்பு இருக்கும் தீர்மானத்தை எல்லோரும் ஏகமனதாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

[13th May 1954]

* SRI N. GOPALA MENON :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to support this motion. It is necessary that Indo-Ceylon relationship should not be allowed to become strained. I know that of all persons the Prime Minister of India has, during the last several years, been making every attempt to bring about greater cordiality and friendship between these two countries. There are a great many things in common between India and Ceylon. Mythologically, historically, geographically, ethnologically and politically there are a great many points of contact between India and Ceylon. Therefore, it is necessary that when we discuss this delicate question, we must do it guardedly. It is said or rather believed that South Indians migrated to Ceylon, Burma, Malaya and other places as coolies for developing those countries. I want to say that it is a wrong idea. We were all then under the British rule. Then, the British people induced South Indians particularly to go to these undeveloped countries for the purpose of developing them. Therefore, people migrated to Malaya, Burma, Ceylon, Africa and other countries. Now, after the attainment of Independence, this difficult problem arises. We do not have the problem of Indian Nationals in China, Japan, Persia, Tibet or any other place because South Indians or Indians never cared to go to those places. It was the British Government which was then ruling that induced the South Indians to go to places like Ceylon and develop them. We must remember that India was in the vanguard of the fight for freedom and but for the struggle that the Indian people launched against the British during the last several decades probably Burma and Ceylon would not have got the freedom which they are now enjoying. For Burma or Ceylon, immediately after the attainment of Independence, it is certainly extremely bad to turn round and send away these persons who developed those countries particularly because their country struggled so much for the attainment of the freedom of those countries also. I do not want to use any strong expressions regarding the attitude of Ceylon towards this question. I do understand that there are a great many people in Ceylon who sympathise with our people. But I say that it is unfair on the part of the Ceylon Government or of the Ceylon people to try to send them away saying that they are no longer citizens of Ceylon, several lakhs of Indians who have tried to develop their country and has become part and parcel of their country's population because the Ceylonese have attained freedom with the help of India. The Government of India must resist any such attempt on the part of the Ceylon Government. If they do not do so, they will be called a weak Government. But they must act with great tact and ability. I know that under the Indo-Ceylon Agreement, any legislation regarding Indian Nationals in Ceylon must be enacted in consultation with the Government of India and if that is not done, the Government of India must protest. Sir, this strong country of ours must uphold the dignity of its own nationals wherever they are, in whatever part of the world they are. There are many lakhs of Indians who have developed Ceylon and who are in Ceylon. If the Government of India do not come to their assistance and resist any

13th May 1954] [Sri N. Gopala Menon]

attempt at discriminatory legislation on the part of the Ceylon Government, the Government of India will certainly be cried down as a weak Government. I know that the Government of India will not be a party to it and that they will do everything that lies in their power to see that the dignity, prestige and honour of the Indian Nationals in Ceylon are protected and safeguarded. As my hon. Friend the Raja of Chettinad said, the High Commissioner of Ceylon who is at present there is probably not best suited. If that is so, there must be no hesitation on the part of the Government of India to recall him and replace him with some person of sounder judgment and tact and who will be more useful particularly to the South Indians who are there. With these words, I strongly support the resolution that has been placed before this House."

* DR. K. B. MENON :—" Mr. Deputy Speaker, I also rise to support the resolution that is before the House. The problem that the House is discussing this morning is not a problem of recent origin. It is a problem that has arisen out of the poverty of the country and also of the long foreign rule which has been a contributory factor to the increasing poverty of our country. The problem is not confined to Ceylon. We find this problem in all places where our nationals are earning a livelihood by manual labour. As far as this State is concerned we are interested in the problems of our nationals in South East Asia and in Ceylon where many people from South India have migrated. 11-50 P.M

" Coming to the particular problem in Ceylon, it has a long history. It dates back to the British days when the British capitalists and huge British co-operatives like the Scottish Co-operatives owned huge estates in Ceylon. The then British Government abetted in despatching indentured labour from India to Ceylon to work in the various estates. I remember the days when the people of India organized almost an international boycott against Liptons tea which was condemned as the blood of India. That indicates the hardships our labour suffered in Ceylon and the contributions they made to the prosperity of Ceylon. The Government of Ceylon do not think of expropriating those estate-holders who have made profits double, treble and even quadruple their investments. But they are thinking in terms of expropriating labour that has invested all its health and wealth in the improvement of the country. I should think that the measuring rod that they use in respect of the capitalists should be used in respect of labour also. But it is not done, because, the Government does not consist of representatives of the people, but of representatives of vested interests. I hope this sort of injustice will not be continued. Certainly, every nation has a right to determine who its nationals should be ; but in determining that, there should be fairness and justice. I hope Ceylon will remember this.

" Coming now to the recent agreement arrived at between India and Ceylon, I feel that it is not in the interest of Indians and that it is not satisfactory. I believe that agreement was

[Dr. K. B. Menon]

[13th May 1954]

arrived at more on a personal level. That is one of the reasons why I say that it is not satisfactory. The sooner it is modified, I believe it will be better. There is no use of trying to work it. It gives an almost blank cheque to the Ceylon Government. It also enables the Ceylon Government to make a cat's paw of the Indian Government. That is not fair, but, I am sorry to state, in this connexion, that is exactly what is going on. I have got a sneaky feeling that the Government of Madras have not been taking sufficient interest in these problems and that they have been following a hush-hush policy. I believe that it is necessary to alert the Government of Madras on this problem. We have seen four High Commissioners being sent to Ceylon in the last few years, i.e., since we gained our Independence. But none of these four or five High Commissioners were able to arrive at a settlement, a lasting settlement, regarding the problem of labour in Ceylon. I am not particular as to whether a South Indian or a North Indian is appointed as High Commissioner in Ceylon. But I do want to stress an important aspect in this connection. When such serious problems are hanging fire, a High Commissioner should be appointed to Ceylon only in consultation with the Government of Madras. The Government of Madras on their part should make representations, I mean strong representations, to the Government of India. There are various ways in which the Government of Madras can bring pressure upon the Central Government. As I said already, I have a feeling that our Government have not done that. The sooner they do this, the better it will be for everyone concerned. There are 8 lakhs of Indians in Ceylon. Eighty per cent of them are from Tamilnad and the remaining 20 per cent come from Malabar. Those coming from Tamilnad are mostly employed in estates and those coming from Malabar are mostly employed in urban areas. The interests of both deserve to be protected and I request the Government to take greater interest in the matter. They should exert greater pressure upon the Central Government and see that the legitimate interests of the labourers from South India are taken care of."

* SRI K. P. GOPALAN :—“ Mr. Deputy Speaker, I want to say a few words on this most important question. The sub-committee appointed by the Ceylon Government has proposed to repatriate 5½ lakhs of Indians from Ceylon. This question has great international importance. Nowadays, great international changes are taking place. From the events taking place in Ceylon, we can understand that the influence of American imperialism is increasing in Ceylon. The American imperialists in the name of an Asian Defence Pact want to see that the Asian countries fight among themselves. It is, therefore, becoming more and more important that these two countries, India and Ceylon, must come together and come to an amicable settlement as regards this question. As for British imperialism, it is a fact that the British imperialists and British capitalists in Ceylon are openly supporting the anti-Indian propaganda that is going on in Ceylon. The democratic public of Ceylon wanted the nationalisation of all

[13th May 1954]

[Sri K. P. Gopalan]

British commercial undertakings and the introduction of certain other reforms in Ceylon. I think I will not be misunderstood when I say that the Communist party of Ceylon is engaged in a regular and consistent struggle against the anti-Indian propaganda that is being carried on in Ceylon with the help of the Ceylon Government. In order to side-track the main problem relating to the difficulties experienced by the people in Ceylon and in order to divert the attention of the outside World, these imperialists and their henchmen in Ceylon are carrying on an anti-Indian propaganda. The democratic parties in Ceylon will not allow that Government to continue this wrong policy. I think it is our duty to draw the pointed attention of the Prime Minister of Ceylon, Sir John Kotelawalla, to the fact that the hands of American and British imperialists and capitalists are behind this anti-Indian campaign that is carried on in Ceylon. He should not allow such campaigns.

“ So, in the interests of the freedom and independence of Ceylon herself, it is better for the Ceylon Government to come to an amicable settlement with the Indian Government.

“ Sir, the hon. Member, Sri R. V. Swaminathan, wanted that this question must be referred to the United Nations Organization. I do not agree with him, because it will serve no useful purpose. For, we have seen from our own experience what became of the Kashmir issue. The Imperialists dominating the U.N.O. did not allow an amicable settlement of that problem. So, we must only tell our own Government that we believe in negotiations between the Governments concerned, namely, the Government of India and the Ceylon Government. I want to submit in this connexion that the Indian Government should not in this connection under-estimate the role of Imperialists and Capitalists and **they** should not also under-estimate the hardships to which the Indians are put in Ceylon. Of course, I am aware that the Central Government are adopting a very favourable attitude, a very conciliatory attitude so far as our Peace Policy is concerned. But we must tell the Indian Government that they must boldly face this problem and they must also take steps to see that these two countries come to terms so far as this question of Indians in Ceylon is concerned.

“ Sir, lastly, I want to submit that our Government must take steps to see that those who want to live in Ceylon and make that country their homeland must be given Ceylon citizenship rights; that those who want to remit moneys to their homes in India must be allowed to do so and thirdly the Indian Government must also see that the cultural relations and friendship between India and Ceylon should be strengthened. I quite agree with many hon. Members who spoke on this question, that the Madras State Government and the Indian Government must tackle this question very boldly. If they face this problem boldly, they could solve the problem and that solution will help thousands of families—so many Tamilian and Malayalee families. I am sure that our

[Sri K. P. Gopalan]

[13th May 1954]

Government here and the Central Government will take early steps in this direction. I again request our Government to move boldly in this matter. With these few words, I support the resolution."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Mr. Deputy Speaker, Sir, this House has been dealing with a very important problem, a very complicated and difficult problem at the same time. Hon. Members will not mistake me if I say that all the Members who participated in this debate showed a considerable amount of restraint and tact in dealing with this difficult problem, even though some discordant notes were struck here and there. But taking the debate as a whole, I have no doubt we have made a very valuable contribution for the solution of this problem.

" Sir, I particularly welcome the speech made by the hon. Member sitting opposite to me, Mr. Jeevanandam. He made one of the most valuable contributions to the debate, and I am glad about it.

" This problem cannot be solved by certain approaches—and according to me wrong approaches—made by some of the hon. Members that this is not a North Indian problem and is a Tamilian problem and as such, the Government of India are not likely to take sufficient interest and therefore it is necessary for the Madras Government or this House to goad the Central Government to take interest in this matter. I may inform this Hon. House that the Government of India is vitally interested in this matter and they are doing their best to solve this knotty problem. Again, this problem cannot be solved by saying that if only a Tamilian is appointed as High Commissioner, we will be nearer the solution. Whether it is a Tamilian who happens to occupy that position, or whether it is a Malayalee or some other person from the North, only the approach we have got to make, the methods we have got to adopt alone would ultimately decide whether we solve this problem or not and nothing else. Let us, therefore, not create, further difficulties by bringing in this question of persons occupying such high posts, especially outside our country, that they belong to North India, that they do not belong to South India and all that. What would be the position of a High Commissioner who is doing his work in a foreign country, if we make such allegations and make such charges on the floor of this Hon. House, as responsible Members belonging to this House? Again, the problem cannot also be solved by approaching it in quite a different way which was put forward by Mr. Gopalan who spoke last trying to differentiate between the Government of Ceylon and the people of Ceylon. What is the use of putting forward this obstacle in the solution of the problem and saying that the Government of Ceylon do not really represent the people of Ceylon, do not represent the wishes of the people of Ceylon and all that? So far as we are concerned, it is not for us to say what form of Government another country should have or which Government should function in a particular country. So long as there

13th May 1954] [Sri C. Subramaniam]

is a Government functioning in an independent country, we are bound to recognize the sovereignty of that Government and we are bound to deal with that Government only. So, let us not try to create a division even in our very approach to the problem saying that the 'people are of a certain view and even as against that view the Government of Ceylon is acting and acting in a different way which stands in the way of a solution of the problem'.

"So, leaving those considerations apart, we should consider this problem as a problem relating to India as a whole and as it stands, it is the Government of India which has got to tackle this problem. But we are vitally concerned with this problem, because it is intimately connected with our people there. If anything should happen in Ceylon and lakhs of those people who are there now should be driven out of Ceylon, they will naturally have to come to our place—Tamil Nad or Malabar—and that itself would create a very difficult situation for us to tackle. Apart from that, all those persons who are now concerned with this affair are persons who are our relations, who belong to our areas here and naturally we are interested in their welfare and therefore it is that we are discussing this problem. Of course, it is purely a problem which concerns the Central Government; it concerns them in the sense that they have to solve it and they have to take steps to solve it with the Ceylon Government. But because we are vitally concerned with this affair, it is but fair and necessary that we should express our concern in the matter and request the Government of India—not that they are not doing their best, but it is our duty to remind even persons who are doing their best—to put forth a little more effort to see that the situation does not deteriorate. That is the object of this resolution.

"Sir, before I go further, I would make reference to the speeches made by some hon. Members occupying the XIII Block—unfortunately an unlucky number. They said that if only Dravidastan were there and we function as an independent country this problem would not arise at all. I do not know whether they are quite sincere about the expression of that opinion. But I would like to tell them this, even though the Members who gave expression to such views do not happen to be here to hear my reply, that the Dravida Kazhakam cult supports the stand taken by the Government of Ceylon. What is their cult? They say that Northerners should not come here and do business even though they belong to our own country. It is one and the same country to which we belong and simply because of the geographical position, they say that Northerners should not come here and carry on trade or occupy positions here. If we should object to Northerners who belong to our own country coming over to the South, then how can we take exception to the Ceylon Government taking objection to persons who have gone over there from another country and remain there? Not only that. These Kazhagam people object not only to persons coming from the North to the South but they say that even those who have been living here for generations and

[Sri C. Subramaniam]

[13th May 1954]

generations and centuries and centuries should go out of Pamil Nad simply because they happen to belong to a certain caste. If this is the Dravida Kazhagam cult, then it is the very basis on which the Government of Ceylon can put forth their argument and win their case with reference to Ceylonese nationals of Indian origin. Therefore, I do not know with what voice and with what face they can speak on the floor of this House, holding these opinions and holding these ideas, pleading that the Ceylon Government, as far as the Tamilians are concerned, should treat them in a different way. We on this side may speak on this problem and the Communists may speak on it. But those who subscribe to the Dravida Kazhagam cult—whether it is the progressive cult or the non-progressive cult—can have no voice in this matter. They cannot point their finger and tell the Ceylon Government that they are not behaving properly. If at all they do so, then the Government of Ceylon will turn back and say 'We are only practising what you are yourself preaching in your own country.' So, their views cannot be taken seriously. I am sure very soon they will find that they will not be taken serious note of by the people if they go on in the way they are now going.

"Then, Sir, coming to the subject-matter proper, we have to distinguish between two positions. One is whatever be the origin of the people—whether they came from India or from elsewhere—they are citizens of Ceylon. They are Ceylonese nationals, having been born in Ceylon and having remained in Ceylon for a sufficiently long time. So, there is no question of any Indian national living in Ceylon claiming certain rights of the Ceylonese national of Indian origin. That is why, Sir, I am glad that the framers of the resolution have termed them as 'Ceylonese nationals of Indian origin'. We are not dealing with Indian nationals in Ceylon who have gone there for doing business or for carrying on trade or in some other capacity. That is a quite different problem. As Indian Nationals, we are not entitled to claim a privileged position there with reference to our occupations or other activities in Ceylon. Indian nationals there are foreigners and the Ceylon Government are entitled to take such action in respect of them as they think necessary. After all, it is a reciprocal arrangement between the Government of India and the Government of Ceylon. But this problem is with reference to those who have chosen Ceylon as their home and there is no question of a dual citizenship or dual loyalty in their case. They are prepared to become full Ceylonese without any mental reservation. And if, in this case, difficulties are brought about, then it is a matter purely for the Ceylon Government to deal with. But in view of past associations, viz., that they went from India and because difficulties have arisen on account of this very fact, the Government of India come into the picture. It is a very difficult problem. This is one which has to be dealt with as between two independent countries. Therefore, it is not as if by taking a very strong attitude we can immediately solve it. Some hon. Members are under the impression that the Government of India have not been taking a very strong attitude in the matter and that if only they had, this problem would never have arisen.

13th May 1954] [Sri C. Subramaniam]

I would respectfully submit that this is a difficulty which has arisen out of the economic situation not only in Ceylon but also in India. If only hon. Members will take a sympathetic attitude with reference to this question, they can understand the attitude of the Government of India and see whether they are approaching the question in the right way or not. As I said, it is a matter primarily for the Ceylon Government. But we are also interested in it because they are of Indian origin. That is why we are making a friendly approach to the Ceylon Government to see that unnecessary difficulties are not placed in the way of such nationals getting Ceylonese citizenship. We plead that there should be no discrimination between Ceylon nationals of Indian origin and others who have been there from the very beginning. We find it so difficult to solve this. How else can it be solved except by negotiation and persuasion? With the attitude we have always taken in respect of relations between one country and another and with the foreign policy that we now adopt can we say: 'Ceylon is a small country; it is a weak country; we can overwhelm it by force?' Can we take that attitude? After all problems are not isolated from one another. It is not as if we will have a free hand in it if we adopt that attitude. There are others who are interested in this; there are others who will interfere. There is no question of marching an army over Ceylon and conquering it as we once did centuries ago. Those days were different; one country was isolated from another. What happened in one country did not affect another. But now even small incidents occurring in far off countries affect others. What happens in Korea affects the whole world and it may start even another world war. So, when hon. Members talk of a strong attitude and want us to retaliate, they should take into account the real facts and the real situation in the world today before making such suggestions. If difficulties are there in the solution of the problem then it is different. But here the difficulty is inherent in the problem itself, in the very facts that create this problem. Therefore, I am glad that very many hon. Members showed great restraint in dealing with this matter and I have absolutely no doubt that the Government of India would take notice of the various views expressed on the floor of this House.

" Then, Sir, I am sorry that some of the hon. Members took to task our own representatives in the House of the People. They are as good representatives of our people, if not better, as we are here. They know their functions. But this is not the first time when such accusations have been made. Charges have been levelled against them on former occasions also. I wish that habit is given up. If not, it will end only in mutual recrimination. The people's representatives functioning here finding fault with the people's representatives functioning in Parliament and their finding fault with us in their turn will end nowhere and we cannot get things done in that way. Even for argument's sake if they have not taken sufficient interest in their work, it is not by levelling charges publicly that we can make them take a more lively or greater interest in their work. But I know it for a fact that

[Sri C. Subramaniam]

[13th May 1954]

all our representatives in Parliament are taking a very keen interest in our affairs not only with reference to Ceylon but even with reference to several of our local problems. I wish, in this connection, to pay my tribute to our representatives there that due to their efforts only we have been able to get many things done for our State, particularly in regard to projects envisaged in the Five-Year Plan.

“(At this stage, Raja Muthiah Chettiar of Chettinad clapped his hands.) It should be sincere clapping of hands and not an insincere clapping. That is what I want. I hope, Sir, that this habit of accusing people who are not here to answer the charges against them is given up once and for all. After all they are our representatives. We should not forget the fact. We are entitled to tell them in person the sufferings of our people in Ceylon. It is not necessary to accuse them for not having waited in deputation on the Prime Minister. Therefore, I hope that when once we pass this resolution, it will have its effect. I will try to forward the entire proceedings of this House and this resolution for the perusal of the Government of India. Let us hope this difficult problem will find a satisfactory solution, because what we want is but to have friendly relationship with our neighbouring countries. We want to be friendly with Pakistan. We want to be friendly with Burma. We want to be friendly with China, our neighbour. We want to live on friendly terms with all our neighbours. For that purpose alone, the Prime Ministers of all South East Asian countries very recently met in Colombo. Under these circumstances, we cannot try to alienate the feelings of any one of our neighbours. Similarly, that feeling should be reciprocated by our neighbours also. If only that reciprocal feeling of friendliness is forthcoming from our neighbours, we could live with them in a friendly atmosphere. Such a friendly atmosphere will alone hasten the solution of this difficult problem. I hope that that problem will be solved amicably very soon.

“An amendment to the main resolution has been tabled. As I already pointed out the main resolution deals with Ceylon nationals of Indian origin. The amendment deals with Indian nationals temporarily resident in Ceylon. These two are different problems altogether. Both these things could not get mixed up. It should not be expected that we are trying to get citizenship rights for Indian nationals who temporarily reside in Ceylon. Under these circumstances, I would request the mover of the amendment to withdraw his amendment so as to enable the House to pass the main resolution unanimously.”

* **SRI T. SHANMUGAM** :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சேகம்போது திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வட நாட்டார்கள் யாரும் தென்னாட்டில் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்வதாகச் சொன்னார். அவர் சொன்னது சரி இல்லை. வட நாட்டார் நம்மை அடக்கி ஆள்பவர்களாக இருக்கக்கூடாது. தென்னாட்டில் வந்து வியாபாரம் செய்து நம் நாட்டுச் செல்வத்தைச் சரண்டிக்குகொண்டு போய் வட நாட்டில் பெரிய பெரிய மாடமாளிகைகளைக் கட்டிக்கொள்ள அனுமதிக்கக்கூடாது. அவர்கள் இங்கே வந்து தங்கி வாழட்டும். அதைப்பற்றி ஆட்சேபணியில்லை. ஆனால்

13th May 1954] [Sri T. Shanmugam]

இங்கிருந்து பணத்தைச் சுரண்டிக்கொண்டு வட நாட்டுக்குப் போய்விடக்கூடாது என்பதே திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் நோக்கமாகும். வட நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் தென்னாட்டில் இருக்கவேகூடாது. இதை விட்டுப் போய்விடவேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்லிவயில்லை.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ That is what the Ceylon Government is also telling us. They say ‘ You could earn money in Ceylon. But you should not send any pie to your relatives in India.’ That is why I say the policy of the Dravida Kazhagam that North Indians should be driven out of South India and all that will lend support to the view of the Government of Ceylon.”

DEPUTY SPEAKER :—“ Is the hon. Member Sri T. C. Narayanan Nambiar withdrawing his amendment? ”

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ I am also anxious that the main resolution should be passed unanimously for being forwarded to the Central Government. It is not our intention to go contrary to the main resolution. In fact, because we wanted that the rights of temporary residents of Indian origin in Ceylon also should be protected, this amendment had been given. I am not pressing my amendment.”

With the permission of the House, the amendment of Sri T. C. Narayanan Nambiar was withdrawn.

DEPUTY SPEAKER :—“ The question is—

‘ That this House requests the Government to convey to the Government of India, its grave concern at the growing deterioration of the conditions of Ceylon Nationals of Indian origin after the signing of the Indo-Ceylon agreement and to take necessary steps to arrest the worsening situation and to improve the lot of such Ceylon Nationals of Indian origin.’ ”

The motion was carried unanimously.

DEPUTY SPEAKER :—“ I now adjourn the House till 8 a.m. tomorrow, the 14th instant.”

The House then adjourned.